

$$\tan\left(\frac{1}{2}(\alpha + \beta)\right) = \frac{a + b}{a - b}$$
$$\tan\left(\frac{1}{2}(\alpha - \beta)\right) = \frac{a - b}{a + b}$$
$$y = a(1 + \cos(t))$$
$$r = a \sin(t)$$
$$y = a \cos(t)$$
$$\frac{a+b}{a-b}$$
$$\frac{a-b}{a+b}$$
$$r = a(t - \sin(t))$$
$$\sin(t)$$
$$1 + \cos(t)$$
$$|\vec{a} \times \vec{b}| = |\vec{a}| |\vec{b}| \sin(\varphi)$$
$$|\vec{a} \times \vec{b}| = |\vec{a}| |\vec{b}| \sin(\varphi)$$
$$y = a(1 + \cos(t))$$
$$y = a(1 + \cos(t))$$
$$\frac{a}{\sin(\alpha)} = \frac{b}{\sin(\beta)} = \frac{c}{\sin(\gamma)}$$
$$\frac{1}{2} ab \sin(\gamma) = \frac{1}{2} ah_a = \sqrt{s(s-a)}$$
$$y = -a \cos\left(\frac{R-a}{a}t\right) + (R-a)$$

$$|\vec{a} \times \vec{b}| = |\vec{a}| |\vec{b}| \sin(\varphi)$$
$$|\vec{a} \times \vec{b}| = |\vec{a}| |\vec{b}| \sin(\varphi)$$
$$y = a(1 + \cos(t))$$
$$y = a(1 + \cos(t))$$
$$\frac{a}{\sin(\alpha)} = \frac{b}{\sin(\beta)} = \frac{c}{\sin(\gamma)}$$
$$\frac{1}{2} ab \sin(\gamma) = \frac{1}{2} ah_a = \sqrt{s(s-a)}$$
$$y = -a \cos\left(\frac{R-a}{a}t\right) + (R-a)$$

Rozprava I

Prožitek Navigátora Celistvosti

Žák: Co mi brání v prožitku mého nejnvtřnějšího Já?

Učitel: Nic.

Žák: Tak proč se mi tedy tato zkušenost nedaří?

Učitel: Máš strach.

Žák: Takže, strach mi brání?

Učitel: Nic ti nebrání.

Žák: Ale neříkal jste právě přece, že strach je důvodem, proč se mi nedaří prožít tento stav vědomí?

Učitel: Ano, ale nebrání ti v tom.

Žák: Tak co mi tedy brání?

Učitel: Nic.

Žák: Jakou roli pak tedy hraje strach?

Učitel: Když jsi ve vězení, čeho se nejvíce bojíš, když sníš o tom, že budeš osvobozen?

Žák: Že se budu muset vrátit do vězení... Takže, vy říkáte, že se bojím zakusit mé nejnvtřnější Já, protože se pak vrátím do mého stavu nevědomosti.

Učitel: Ne. Já říkám, že tvůj strach z nevědomosti tě drží v nevědomosti.

Žák: Jsem z toho zmatený. Myslel jsem, že jste říkal, že se bojím zakusit mé vyšší Já, ale nyní mi připadá, že říkáte, že se bojím mého lidského Já. Tak jak je to tedy?

Učitel: Máš strach z návratu do svého lidského bytí potom, co zakusíš Božskou podstatu, která je v tobě uložena.

Žák: Proč?

Učitel: Když jsi na poušti a máš žízeň, po čem ze všeho nejvíce toužíš?

Žák: Po vodě?

Učitel: Takže když ti dám sklenku vody, budeš spokojen?

Žák: Ano.

Učitel: Jak dlouho?

Žák: Aha. Už vím, kam míříte. Ze všeho nejvíce bych toužil být někde blízko vody, abych se mohl kdykoliv napít, nebo ještě lépe, chtěl bych úplně odejít z pouště.

Učitel: A když poušť miluješ, neměl bys strach ji opustit?

Žák: Říkáte, že mám strach zakusit mé nejnvtřnější Já, protože bych pak chtěl opustit tento svět, ale jak se toho mohu bát, když jsem to nikdy nezakusil?

Učitel: To není ten strach, co tě zaplaví, když tě chce někdo zabít. Je to strach ze stínu, který je velice tajemný, odvčký a prvotní, takže okamžitě víš, že překonává tento život i tento svět, a toto vědění tě neodvolatelně změní.

Žák: Takže se opravdu bojím změny?

Učitel: Z nevratnosti té změny máš strach.

Žák: Ale jak to víte? Jak víte, že se tak hrozně bojím, že nemohu prožít mé vnitřní Já?

Učitel: Aby mohl být lidský nástroj ve stálé interakci s tímto světem, zabudovali do něj tvůrci tohoto lidského nástroje určité sensorické zábrany. Protože nebyly úplně dostatečné, byl zabudován do Genetické Mysli lidského druhu též instinktivní strach z toho, že jedinec bude přemístěn ze své dominantní reality. To jsou dva důvody, proč to vím.

Žák: Ale to není čestné. Říkáte, že moje schopnost prožít mé nejvnitřnější Já byla potlačena samotnými tvůrci. Proč? Proč mám být neustále frustrován z vědomí, že mám v sobě božskou jiskru, ale není mi dovoleno se s ní spojit?

Učitel: Máš rád tento svět?

Žák: Ano.

Učitel: Jsi zde v pozici lidského nástroje, aby sis tento svět ovlivňoval a naladil se na tuto dominantní realitu a vnesl do ní své pochopení svého nejvnitřnějšího Já, i když není úplně jasné, silné, nebo čisté.

Žák: Ale kdybych prožil zkušenost spojení s mým vnitřním Já, nemohl bych do tohoto světa vnést více z tohoto pochopení?

Učitel: To je falešná představa, která tě frustruje. Myslíš, že zkušenost této úžasné energie a inteligence může být zredukována, aby byla přeložena lidskému chápání?

Žák: Ano.

Učitel: A jak?

Žák: Mohu učit druhé jaké to je, když jsou v souladu se svojí duší. Mohu do tohoto světa vnést více světla a inspirovat druhé, aby ho v sobě též začali hledat. Není to přesně to, co děláte vy?

Učitel: Učil jsem tě, jak dosáhnout tohoto stavu?

Žák: Ne. Ale inspiroval jste mě.

Učitel: Opravdu si to myslíš? Neříkal jsem ti právě, že v lidském nástroji nemůžeš prožít tento stav? Takto definuješ inspiraci?

Žák: V tomto specifickém případě jsem to tak nemyslel, ale inspirujete mě k hlubšímu přemýšlení o problémech, se kterými se setkávám.

Učitel: Když chceš do tohoto světa vnést více světla, jak ti to může umožnit interakce s tvým nejvnitřnějším Já?

Žák: To je právě to. Nevím, jestli by to pomohlo. Jen se mi zdá logické, že by mohlo. Neměli snad všichni dobří učitelé tento vhled? Nemáte ho snad vy?

Učitel: Je pravda, že jsou učitelé, kteří jsou schopni přepnout svoji dominantní realitu a naučili se to integrovat do svého života, aniž by ztratili vyrovnanost nebo efektivnost v tomto světě, ale ti jsou velmi vzácní.

Žák: Já vím. Ale to je přesně to, oč usiluji. To se dá naučit, že ano? Můžete mě to naučit?

Učitel: Ne, to se nedá naučit. To nejde vysvětlit. To nelze získat instruktáží, ezoterickými technikami, ani zjevením.

Žák: Tak jak tuto schopnost tito učitelé získali?

Učitel: Žádný tuto schopnost nezískal. Z mého pohledu žádný učitel v lidském nástroji na Zemi, nyní ani v minulosti, neměl schopnost žít jako člověk a zároveň jako fragment Boha. Ani nebyl žádný učitel schopen s jistotou přecházet mezi těmito dvěma realitami a mohl to řídit.

Žák: To mě překvapuje. Proč tomu tak je?

Učitel: Ze stejných důvodů, o kterých jsem již dříve mluvil. Myslíš, že se to nevztahuje na všechny lidi?

Žák: Dokonce i na Ježíše?

Učitel: I na Ježíše.

Žák: Tak proč mám pak takovou touhu? Kdo mi podstrčil myšlenku, že jsem schopen zakusit toto nejnvtřnější Já, čili fragment Boha?

Učitel: Když někdo zakusil vítr, nezakusil i něco málo z hurikánu?

Žák: To připouštím.

Učitel: A když zakusí déšť, nerozumí víc hurikánům?

Žák: Ano.

Učitel: Když jsi nikdy neprožil hurikán, ale znáš vítr a déšť, jsi schopen si představit hurikán lépe, než když bys nikdy nezažil vítr a déšť?

Žák: Myslím, že ano.

Učitel: Stejný je i případ fragmentu Boha v lidském nástroji. Můžete poznat bezpodmínečnou lásku, nezměrnou nádheru, harmonii, úctu a celistvost, a poté si můžete představit charakteristiky a schopnosti fragmentu Boha v sobě. Někteří učitelé se jednoduše trochu více dotkli okraje Božského fragmentu než jiní, ale ujišťuji tě, že žádný z nich nevstoupil do jeho hlubin za svého pobytu v lidském nástroji.

Žák: Ale někteří učitelé jsou přece schopni cestovat mimo své tělo?

Učitel: Ano, ale stále žijí v lidském nástroji, zatímco cestují. Vše co říkám do sebe stále zapadá.

Žák: Tak co mám dělat? Vzdát se touhy po tomto zážitku?

Učitel: Existuje ryba, která je schopná opustit svůj vodní svět na jakémsi ekvivalentu křídel. Může, i když jen na krátký okamžik, zakusit svět bytostí dýchajících vzduch. Myslíš, že tato létající ryba touží dotknout se mraků, lézt po stromech, nebo bloumat po lese?

Žák: Nevím... pochybuji.

Učitel: Tak proč potom létá nad vodou?

Žák: Myslím, že je to nějaký instinkt, nějaká vývojová nutnost.

Učitel: Přesně.

Žák: Takže vy říkáte, že s lidmi je to stejné. Snažíme se zažít náš božský fragment z důvodů vývojové potřeby, nebo nutkání?

Učitel: Ano, a stejně jako létající ryba opouštíme náš svět pouze na krátký okamžik, a pak se do něj opět vnoříme. Ale pokud jsme nad povrchem našeho světa, na okamžik zapomeneme, že jsme pouze lidé se začátkem a koncem. Nicméně když to uděláme, nepředstavujeme si, že bychom se chtěli dotknout tváře Boha v nás.

Žák: Ale já ano. Mám pocit, že mohu, a dokonce bych se měl dotknout tohoto fragmentu Boha.

Učitel: Myslíš si to, protože máš bujnou fantazii a naivitu člověka, který není obeznámen se zážitkem Prvotního Zdroje.

Žák: Takže vy to takhle necítíte?

Učitel: Každý, kdo se naladí na nejvyšší vibrace svého nejnvtřnějšího Já, to bude cítit, a bude tím veden. Jediný rozdíl je v tom, že já jsem spokojen s vědomím, že to neprožiji, pokud budu vtělen v lidském nástroji.

Žák: A z čeho pramení tato spokojenost, kterou já nemám?

Učitel: Schopnost přenášet mé energie do tohoto světa, aniž bych je používal k pronásledování druhých.

Žák: Ale já myslel, že jste říkal, že se jedná o vývojovou nutnost? Jak mám ovládat tyto touhy nebo ambice?

Učitel: Žij v tomto světě s plným zanícením a silou. Sleduj fragment Boha v tomto světě, i když je to třeba jen uhasínající maják, nebo unavené světélko. Sleduj jej! Pečuj o něj! Nebuď unáhlený, abys ho hledal v hlubinách svého srdce nebo své mysli, kde si myslíš, že by mohlo být.

Žák: Při těchto slovech je těžké nezůstat deprimován. Je to jako by mi někdo říkal, že vize, které jsem měl, jsou pouhým přeludem, nebo světelným trikem.

Učitel: Tento svět je světem stínů a ozvěn. Můžeš pronásledovat jejich zdroj, když po tom toužíš, ale pravděpodobně při tom v tomto světě přijdeš o život. Zkrátíš svoji zkušenost se stíny a ozvěnou, což jest pravou příčinou tvé inkarnace na tuto planetu v této době.

Žák: Ale to je jako výzva k pasivitě, jako bych přišel zakusit tento svět a při tom nezkusil ho změnit. Mám pocit, jako bych tady byl s misí zlepšit ho, změnit ho k lepšímu, a přicházím o jakousi zkušenost, o schopnost udělat to. Co to cítím a proč?

Učitel: Když cítíš sluneční teplo, měníš při tom slunce?

Žák: Ne.

Učitel: A když držíš v ruce kus ledu, měníš ho?

Žák: Ano. Roztává.

Učitel: Takže existují některé věci, které můžeš pouze zakusit a jiné, které můžeš změnit.

Žák: A já bych měl pochopit rozdíl.

Učitel: To by pomohlo.

Žák: Já vím. To je základ. Nejsem si jist, jestli mi to pomáhá být méně deprimován.

Učitel: Souhlasím s tím, že to víš, ale nemusíš to ještě nezbytně praktikovat. Základem života je cvičit rozvahu a rozlišování, a i když lidé považují tento koncept za základní, je kritický rozdíl v tom žít život ve stavu naplnění, nebo jak tomu říkáš, ve frustraci.

Žák: Takže nemohu změnit skutečnost, že božská jiskra ve mě je pro mou lidskou mysl nepoznatelná a musím to přijmout. Je to ta lekce, kterou se mám zde naučit?

Učitel: Ne.

Žák: Tak co tedy?

Učitel: Koncept fragmentu Boha v tobě je mocný. Lze nad ním rozjímat, ale nelze jej prožít jako dominantní realitu v lidském nástroji. Skrze přístup rozjímání se můžeš naučit rozlišování a pomocí rozlišování se naučíš jak manévrovat ve světě stínů a ozvěn tak, abys docílil změn, které jsou v souladu se záměry Prvotního Zdroje. Máš ztvárňovat vůli fragmentu Boha, raději než hledat, jak jej zakusit. Tím způsobem eliminuješ energie strachu a frustrace, které protékají tvou myslí.

Žák: Děkuji. Vaše instruktáž rozezněla akord, který jsem hledal od té doby, co jsem našel tuto cestu, a cítím souznění.

Učitel: V souznění jsi veden.

Rozprava 2

Jak pozvat Navigátora Celistvosti

Žák: Je Bůh fyzická bytost?

Učitel: Ty jsi fyzická bytost?

Žák: Samozřejmě.

Učitel: Není potom logické prohlášení, že Bůh je také fyzická bytost?

Žák: Já nevím...

Učitel: Může mrtvý vládnout městu?

Žák: Ne.

Učitel: Jak by pak Prvotní Zdroj řídil celý Velký vesmír takový jaký je - v jeho nejhrubším vyjádření - fyzické manifestaci?

Žák: Prvotní Zdroj obývá tělo jako vy nebo já?

Učitel: Může někdo na Zemi vytvořit něco úžasnějšího než svůj lidský nástroj?

Žák: V tomto případě myslím, že ne.

Učitel: Takže, v tomto světě je lidský nástroj nejdokonalejším vyjádřením hmoty?

Žák: Myslím, že ano.

Učitel: A cokoliv lidé vytvoří, je méně dokonalé než lidské tělo.

Žák: Pokud se nejedná o dítě.

Učitel: A kdo je dítětem Prvotního Zdroje?

Žák: My.

Učitel: Ne. Lidé jsou po tisíce generací odpojeni od Prvotního Zdroje. Kdo byl původním dítětem, čili prvním stvořením Boha?

Žák: To nevím. Inteligence Zdroje, nebo Duch?

Učitel: Inteligence Zdroje není stvořením Boha; to je pohyb a přítomnost Boha.

Žák: Potom tedy opravdu nevím.

Učitel: Když se na modré obloze objeví mrak, existují specifické podmínky, které mrak vytvoří. Objeví se na obloze, ale nepodobá se obloze ani barvou, ani rozsahem, ani strukturou, ani možnostmi. A není přesto správné říci, že mrak je dítětem oblohy?

Žák: Myslím, že ano, ale co to má společného s fyzickým tělem Boha?

Učitel: Představ si Prvotní Zdroj jako oblohu a fyzické tělo Prvotního Zdroje jako mrak.

Žák: Takže, prvním dítětem Boha bylo jeho fyzické tělo?

Učitel: Ano.

Žák: Prvotní Zdroj vytvořil podmínky, ve kterých se mohla manifestovat jeho fyzická analogie, která řídí fyzický vesmír. Co tedy existovalo dříve, fyzický vesmír nebo fyzické vyjádření Boha?

Učitel: Volíte prezidenta dříve, než máte národ?

Žák: Dobrá, vidím, kam míříte. Je pravda, že jsme byli stvořeni k obrazu Božímu?

Učitel: Existují genetické archetypy, které jsou uloženy ve fyzické manifestaci Boha, a tyto archetypy jsou sedminásobné.

Žák: Takže existuje sedm manifestací Boha? Jsou všechny fyzické?

Učitel: Mohou být, v případě potřeby, přivoláni fyzicky, ale Bůh se zjevuje každému z těchto sedmi potomků ve formě, ve které poznají svého otce.

Žák: Teď mluvíte o sedmi základních rasách na Zemi?

Učitel: Ne. Sedm ras lidí pochází z dávné genetické linie vesmíru, jehož je Země nesmírně malinkou součástí. Já mluvím o sedmi genetických archetypech, uložených v Sedmi Rodech Světla, které jsou známé pod názvem Centrální Rasa. Občas se o nich hovoří též jako o Elohimech, Zářících nebo Tvůrcích Křídel.

Žák: A vy říkáte, že jsou tyto bytosti rozděleny do sedmi genetických skupin?

Učitel: Velký Vesmír se skládá ze sedmi vesmírů a každý z nich směřuje do centrální oblasti Velkého Vesmíru. V této oblasti žije sedm fyzických manifestací Prvotního Zdroje, a každá představuje archetyp lidského nástroje vytvořeného pro daný typ vesmíru.

Žák: Říkáte snad, že je sedm verzí Boha?

Učitel: Bůh je jenom jeden, ale je sedm lidských nástrojů - každý s různými atributy a schopnostmi - které tento jeden Bůh obývá. Náš vesmír je spojen se Sedmi Archetypy a tato vyjádření Prvotního Zdroje ovlivňují a řídí náš vesmír.

Žák: Je všech sedm vesmírů podobných tomu našemu?

Učitel: Fyzické světy jsou po všech materiálních stránkách podobné, ale životní formy, které je obývají, mají rozdílné genetické schopnosti, formy a vyjádření, které jsou odvozeny od archetypu Prvotního Zdroje.

Žák: Lidský nástroj z jednoho vesmíru se nebude podobat lidskému nástroji z žádného jiného ze šesti ostatních vesmírů?

Učitel: Správně.

Žák: Ale neplatí to dokonce i v rámci našeho vlastního vesmíru? Ne všechny humanoidní životní formy vypadají stejně.

Učitel: To není otázka vnějšího pohledu. Ty jsi z 99% identický se šimpanzem - z pohledu genetiky - a jistě si myslíš, že se vnějším vzhledem od šimpanze značně lišíš.

Žák: Vy tedy říkáte, že všechny humanoidní životní formy jsou geneticky napojeny na sedm Archetypů Prvotního Zdroje, bez ohledu na to, ve které oblasti vesmíru se vyskytují?

Učitel: Správně, ale můžeš toto tvrzení rozšířit, aby zahrnulo i široké spektrum ostatních životních forem. Jinými slovy, nejedná se pouze o lidský nástroj.

Žák: Takže, v ostatních šesti vesmírech má každý svůj vlastní archetyp, který je ztělesněn Bohem a životní formy těchto vesmírů se tímto archetypem řídí, alespoň z pohledu genetiky, když už ne vzhledem. Je to tak správně?

Učitel: Ano.

Žák: Pak je samozřejmá otázka proč? Proč se Prvotní Zdroj rozdělil do sedmi genetických vesmírů?

Učitel: Když se přiblížíš k velikému mystériu, mystériu tak nekonečnému jako je Velký Vesmír, co si, jako stvořitel, budeš ze všeho nejvíce přát?

Žák: Ujištění, že vesmír nebude zničen.

Učitel: Předpokládejme, že jsi si tímto jistý — tak dokonalý je tvůj plán.

Žák: Potom budu pravděpodobně chtít obývat to, co jsem vytvořil a prozkoumat to.

Učitel: A jak to uděláš?

Žák: Budu potřebovat nějak cestovat.

Učitel: Předpokládejme, že jsi sedmým archetypem Prvotního Zdroje. Jsi ve svém vesmíru sám a ve vesmíru existují pouze nebeská tělesa. Neexistují vnímající životní formy ani žádné způsoby dopravy.

Žák: Ale k tomu je přece Intelligence Zdroje? Prvotní Zdroj snad vytvořil Inteligenci Zdroje, aby mohl cestovat, nebo být všudypřítomný?

Učitel: Dovol, abych ti připomenul, že se bavíme o fyzickém vyjádření Boha. Sedmý Archetyp Prvotního Zdroje nemůže cestovat vesmírem bez toho, aby se řídil zákony vesmíru. Můžeš si představit těchto Sedm Archetypů jako lidské nástroje Prvotního Zdroje a přiřadit jim podobné charakteristiky a omezení, kterých se musíme sami držet.

Žák: Takže fyzické archetypy Prvotního Zdroje nesdílejí se svým Otcem jeho všudypřítomnost a vše-vědoucnost?

Učitel: Nesdílejí.

Žák: Fungují jako tým, nebo jsou samostatní?

Učitel: Spolupracují v součinnosti, ale užívají svoji svobodnou vůli, pokud se týče vesmíru, nad kterým dohlížejí.

Žák: Byly archetypy Prvotního Zdroje stvořeny hned poté, co byl vytvořen Velký Vesmír?

Učitel: Byly stvořeny následně, stejným způsobem, jako se vytváří rodina.

Žák: Proč?

Učitel: Je toho mnoho, co se musí ze stvoření jednoho naučit ten druhý a co lze předat.

Žák: Chtěl bych si ověřit, jestli jsem to správně pochopil. V určitém časovém okamžiku byl Prvotním Zdrojem vytvořen Velký Vesmír, který se skládá ze sedmi vesmírů, a každému z nich pak vládne fyzické vyjádření Prvotního Zdroje. Ve vesmírech nebyl život, jen v nich existovala nebeská tělesa, jako jsou hvězdy a planety. Je to až sem správně?

Učitel: Ano.

Žák: A poté se začal tvořit život. Jak?

Učitel: První Archetyp Prvotního Zdroje vytvořil formy života, které my nazýváme Centrální Rasou Prvního Vesmíru. Tyto bytosti byly velmi mocné a byly podobné svému stvořiteli formou a činností. Oni pak stvořili genetické struktury, které se staly prvními, čistými, fyzickými nosiči duší, ve kterých se zabydly individualizované duševní energie Prvotního Zdroje.

Žák: A to se opakovalo šestkrát?

Učitel: Každý vesmír byl zabydlen genetickými strukturami, které byly založené na Archetypu Prvotního Zdroje pro ten patřičný vesmír. Každá genetická struktura měla jedinečné schopnosti, které byly vhodné pro zkoumání a kolonizaci jejich určitého vesmíru.

Žák: Takže existuje sedm různých genetických struktur nosičů duše zkoumající Velký Vesmír. Z jakého důvodu? Proč zkonstruoval Prvotní Zdroj vesmír tímto způsobem?

Učitel: Velký Vesmír je rozsáhlou sítí planet nesoucích život, což umožňuje individualizovaným vědomím ducha osidlující nosiče duše, neboli lidským nástrojům, aby ovlivňovaly omezení fyzických světů - která podstatou své struktury vytvářejí. Vzájemným působením těchto omezení se genetické struktury vyvíjejí, a tímto vývojem se sjednocují.

Žák: Říkáte, že konečnou formou vývoje je jednota?

Učitel: Ne u všech druhů, ale pro nejnynější formy fyzické existence je to cílem vývoje.

Žák: Proč?

Učitel: Co si myslíš, že je největším problémem, když vytvoříš něco, co je podle tvých představ?

Žák: Nechat to být?

Učitel: Správně. Chceš, aby tvé stvoření zkoumalo a kolonizovalo vesmír, ale zároveň chceš, aby se ti vrátilo. Tak svému stvoření vštípíš základní instinktivní touhu vrátit se k místu svého vzniku. Toto je sjednocující instinkt a taktéž je jedním z nejsilnějších instinktů zabudovaných do nosičů duše, ke kterým lidské nástroje patří.

Žák: Takže humanoidní nosiče duše existují v celém Velkém Vesmíru a všechny jsou zkonstruované tak, aby zkoumaly expandující vesmír, ale aby se též vrátily do ústřední oblasti, až skončí. To nedává příliš smysl. **Učitel:** Není to nosič duše, který se vrací. Ten je jen fyzickým vozítkem, které podobně jako fyzická hmota, stárne a transformuje se. Pouze Navigátor Celistvosti nosiče duše ani nestárne, ani se netransformuje. Zůstává věčný, a v rámci této specifické části lidstva je vytvořen tak, aby se vrátil ke svému zdroji.

Žák: Kde existuje dělicí čára mezi Prvotním Zdrojem a ostatními životními formami?

Učitel: Jak to myslíš?

Žák: Jsou Archetypy Prvotního Zdroje odděleny od prvotního Zdroje? Jinými slovy, mají svojí vlastní identitu, nebo si o sobě myslí, že jsou Prvotním Zdrojem? A stejně tak i Centrální Rasa?

Učitel: Existuje pět kruhů života, které tvoří Prvotní Zdroj. V prostředním sídlí vědomí Prvotního Zdroje. Celkově mluvíme o Inteligenci Zdroje. Mezitím existují tři kruhy života: Sedm Archetypů Prvotního Zdroje, Centrální Rasa, a individualizované esence ducha, čili Navigátor Celistvosti.

Žák: A každý z těchto kruhů odvozuje svoji identitu od Prvotního Zdroje?

Učitel: Ano.

Žák: Ve skutečnosti říkáte, že všechny tyto formy života jsou svázány dohromady jako jedno vědomí?

Učitel: Ne více, než je jedním vědomím jedna rodina.

Žák: Jsou tedy odděleny?

Učitel: Jsou jak odděleny, tak spojeny.

Žák: Jak?

Učitel: Pět kruhů života představuje odlišné formy vědomí. Ve stavu bez formy si je každý kruh vědom své jednoty, účelu i neodmyslitelného spojení s ostatními. Ve fyzických říších, kde se vědomí vyjadřuje prostřednictvím dimenzionálního zaměření nosiče duše, se vědomí tohoto spojení vytrácí. Proto jsou jak odděleny, tak i spojeny, podle toho, na kterou sféru vědomí je entita zaměřena.

Žák: Takže říkáte, že dokonce i Archetypy Prvotního Zdroje, pokud mají fyzické tělo, operují ve třídídimenzionálním světě bez silného pocitu sjednocení s Prvotním Zdrojem? To se mi zdá dost těžko možné.

Učitel: Nikdo z Centrální Rasy nepředstírá znalost toho, do jakého stupně Archetypy Prvotního Zdroje ztrácejí schopnost vyvolat vibrace svého Zdroje. Členové Centrální Rasy si ale jsou dobře vědomi toho, jak nosiče duše ve třídídimenzionální hmotě vytvářejí podmínky oddělenosti, kdy je vzpomínka na božství zredukovaná do takové míry, že se entita považuje za oddělenou od Prvotního Zdroje a stejně tak i jeho schopností.

Žák: Oddělení od schopností Prvotního Zdroje?

Učitel: Když věříš, že jsi mravenec, budeš se chovat jinak než orel?

Žák: Ale mravenec není orel.

Učitel: Ale Navigátor Celistvosti je Prvotním Zdrojem. Kdyby byl mravenec orlem v každém svém aspektu, mimo tělesné formy, ale asocioval by své schopnosti se schopnostmi mravence, postupně by ztrácel svoji schopnost létat, jeho fyzické tělo, mysl i citový make-up by se měnil. Nosič jeho duše by doslovně padl.

Žák: Naše těla způsobila pád našich duší?

Učitel: Ne. Náš pocit oddělenosti od naší základní vibrace způsobil, že lidský nástroj zůstal padlý. Pád již nastal; jenom přetrvává.

Žák: Takže cílem je probudit Základní vibraci a začít být znovu napojen na božský zdroj – to je to co způsobí, že se lidský nástroj začne vyvíjet směrem k Navigátoru Celistvosti?

Učitel: Co potřebuješ, když chceš založit oheň?

Žák: Suché dřevo, něco na podpal a pak plno práce k zapálení tohoto podpalu.

Učitel: A co je z toho nejdůležitější?

Žák: Myslím, že něco na ten podpal.

Učitel: Můžeš rozdělat oheň i bez některé z těchto součástí?

Žák: Ne.

Učitel: Opravdu?

Žák: No, s materiálem na podpal bych též mohl rozdělat oheň, ale bez suchého dřeva by nehořel moc dlouho.

Učitel: Takže oboje je důležité?

Žák: Ano.

Učitel: A když bych měl všechny potřebné náležitosti, ale chyběla mi zkušenost, byl bych schopen rozdělat oheň?

Žák: Pravděpodobně ne.

Učitel: Dokonce si ani nemusím být vědom, že všechny ty věci, které mi někdo dává, jsou určeny k rozdělení ohně. Je to tak?

Žák: Ano.

Učitel: Takže musíme do nutných součástí zahrnout i znalost.

Žák: Ano.

Učitel: A co když nevidím důvod k rozdělení ohně?

Žák: Dobrá, takže ještě potřebujete důvod nebo touhu.

Učitel: Ano. Touha a záměr jsou podstatné.

Žák: V pořádku, souhlasím, že je musíme přidat k našemu rozrůstajícímu se seznamu.

Učitel: A kdybychom byly někde venku, začalo pršet a náš materiál na podpal by navlhl ...

Žák: Chápu, musí být vhodné podmínky.

Učitel: Takže i podmínky jsou důležité?

Žák: Ano, ale kam s tím míříte? Nechápu, jaký to má vztah k mé otázce, co způsobuje vývoj Navigátora Celistvosti?

Učitel: Zjednodušil jsi svoji otázku do extrému. Faktory vývoje jsou natolik komplexní, že jsou pro mysl lidského nástroje nepostřehnutelné. Nejde jen o opětovné napojení na vibraci Zdroje, čili Božský fragment, což přitahuje Navigátora Celistvosti k jeho božskosti a pak znovu-uplatnění jeho schopností, jakožto repliky Prvotního Zdroje. Toto vyrovnávání přináší sebou tisíce a tisíce podstatných prvků, spojených do logické, pečlivě řízené cesty. Chci, aby sis to zapamatoval.

Žák: Ale není nutné zjednodušovat, aby bylo možné dosáhnout cíle? Jak může dát někdo všechny tyto faktory do rovnováhy a přitom zachovat inteligentní diskusi?

Učitel: To je to, nač poukazuji. Nejde to.

Žák: Takže na toto téma nelze ani diskutovat?

Učitel: Ne, ne s jakýmkoliv stupněm přesnosti. Vývojové cykly jsou závislé na komplexních systémech, které jsou natolik rozsáhlé a různorodé, že slova použitá k jejich popisu se mohou pouze zaměřit na jeden element, a tento samotný element není nikdy dostatečně mocný, aby spustil, nebo mobilizoval cestu vývoje.

Žák: A co tedy pak?

Učitel: Kdybys měl kouzelné přátele, kteří by byli ve svých soudech neomylní a dokonalí ve svých rozhodnutích, protože by jasně viděli cíle Prvotního Zdroje a věděli by tedy, jak cestovat krajinou, aby dosáhli spojení s Bohem. Co by si s takovými přáteli dělal?

Žák: Naslouchal bych. Požádal bych je o nasměrování a vedení. Následoval bych je tak těsně, jak jen by to šlo.

Učitel: Dokonce, i kdyby tě zavedli k útesu a skočili dolů?

Žák: No, kdybych skutečně věřil v jejich neomylné soudy, jak jste předeslal, tak ano. Dokonce, i kdyby skočili z útesu. Jaksi bych věřil, že když je budu následovat, budu v pořádku.

Učitel: Co kdyby nevěděli, že je následuješ a měli schopnosti, které ty nemáš? V tomto případě kdyby uměli létat, ale ty ne.

Žák: Pak bych asi udělal velikou chybu, kdybych je následoval a díky tomu bych přišel o život.

Učitel: Takže soudy tvých přátel, i když by pro ně byly neomylné, by tě zavedli do záhuby.

Žák: Ano.

Učitel: Pak komu tedy navrhuješ důvěřovat?

Žák: Sám sobě.

Učitel: A proč?

Žák: Protože znám svá omezení.

Učitel: Takže co myslíš, že je mobilizujícím faktorem na vývojové cestě jedince směrem k Celistvosti a jednotě?

Žák: Chcete, abych to shrnul do jednoduchého konceptu – navzdory skutečnostem, které jste mi dříve ukázal, podle kterých to nejde?

Učitel: Učíš se velmi dobře.

Žák: Znamenalo by to důvěřovat sám sobě.

Učitel: Které části sebe sama?

Žák: Duši.

Učitel: A ne nosiči?

Žák: Dobrá, potřeboval bych důvěřovat sám sobě jako celku.

Učitel: Důvěřovat částem a celku. Důvěřovat jejich spojení s Prvotním Zdrojem. Důvěřovat fragmentu Boha, který řídí celou tuto komplexní logickou zkušenost a znalost, která zajišťuje znovudosažení tvé boží podstaty. Důvěřovat vývojovému procesu definovanému Prvotním Zdrojem. Důvěřovat každému z nich více než vnějším hlasům, které potkáváš, ať už ti znějí jakkoliv spolehlivě. Důvěřovat svému vědění a schopnostem, že tě povedou stoupající spirálou na tvé cestě.

Žák: I když jsem jen pouhý student?

Učitel: Nejsme snad všichni studenti?

Žák: Ale jsou tací, kteří znají víc než já. Nemám pocit, že bych věděl tolik, abych si mohl věřit. Jak mám tyto pochybnosti překonat?

Učitel: To není něco, co by se mělo překonat. Kdybys to překonal, požadoval bys potom důvěru?

Žák: Asi ne.

Učitel: Když správně vyhmátnete pojetí, narazíte vnitřně na zeď, která definuje hranice vašich zkušeností a paměti. Jakmile na tuto zeď narazíte, není nic špatného na tom, když začnete hledat pomoc u ostatních, ale uvědomte si, že vy jste ta entita, která nejlépe zná vaše vlastní potřeby. Stěna, na kterou jste narazili, může být totiž zrovna přesně to, co potřebujete.

Žák: Takže to vypadá, že si musím začít být více vědom svých vlastních zájmů a potřeb.

Učitel: Potřeb, které podporují tvůj rozvoj k Svrchovanému Integrálu. Když máš hlad, žaludek ti to připomene. Když jsi unavený, začneš zívát a víčka ti ztěžknou. Jaký je zde ekvivalent pro tvůj rozvoj směrem ke Svrchovanému Integrálu?

Žák: To je zajímavá otázka. Já nevím.

Učitel: Co způsobuje, že hledáš své vyšší Já?

Žák: Myslím, že nezodpovězené otázky. Když nevím kdo jsem, kam jdu nebo proč jsem vlastně tady.

Učitel: Opravdu? Nezodpovězené otázky tě probouzejí k hledání tvých vyšších zájmů?

Žák: Podle vaší otázky bych soudil, že nemám pravdu. Jak je to tedy?

Učitel: Probouzí tě inspirace! Inspirace od spirituálních mistrů, kteří šli před tebou. Inspirace z přírody. Inspirace z umění. Ale nejpodstatnější je inspirace, která přichází z říše Navigátora Celistvosti v tobě do tvého lidského nástroje a pak neúnavně rozdmýchává tvoji touhu vzpomenout si na realitu Božského střípku, který je uložen v tobě.

Žák: Jak tuto inspiraci poznám?

Učitel: Není důležité ji poznat. Je však nutné ji cítit a vítat její přítomnost, protože to je cesta, jak si vybudovat sebedůvěru a vědění.

Žák: Existují techniky, jak toho dosáhnout?

Učitel: Samozřejmě.

Žák: Které to jsou?

Učitel: Ještě jsi je nevynalezl?

Žák: Myslel jsem, že byste mohl znát některé, se kterými byste se mohl se mnou podělit.

Učitel: Já znám ty mé vlastní, ale neznám ty tvé.

Žák: To jsou pro každého rozdílné?

Učitel: Já nevím.

Žák: Jak jste si vytvořil své vlastní techniky?

Učitel: Když chceš navázat přátelství s někým, koho neznáš, jaké kroky podnikneš?

Žák: Mohu ho pozvat na šálek čaje a debatu, nebo mu poslat dopis, ve kterém mu sdělím své přání se s ním setkat.

Učitel: A když nebude reagovat?

Žák: Budu nejspíš předpokládat, že má moc práce, nebo spíš, že nemá zájem se mnou se setkat.

Učitel: A to je ten problém.

Žák: Co?

Učitel: Lidský nástroj se příliš snadno vzdává vždy, když zve Navigátora Celistvosti do svého světa.

Žák: Myslím, že jsme všichni citliví na odmítnutí.

Učitel: Myslíš, že je možné být odmítnut božským nástrojem Prvotního Zdroje?

Žák: O tom jsem nikdy nepřemýšlel. Možná ano?

Učitel: To nejde. Božské nástroje Prvotního Zdroje jsou vždy bdělí k těm, kteří upřímně prosí a nikdy neodmítnou nabídku rozšířit své působení v lidském nástroji entity, která touží ve svém vědomí vze-
stoupit. To je neměnný zákon vesmíru.

Žák: Neexistuje lepší cesta, jak toto pozvání rozšířit, než jednoduše žádat v modlitbě?

Učitel: Nejsou to tvá slova, která budou vyslyšena, ale tvůj pocit a čistota tvé motivace. Můžeš být opilý vínem a hrubě nadávat, ale je-li tvůj nejnuitnější pocit čistý, opravdový, čestný a tvé motivy vycházejí z lásky, bude tvé pozvání vyslyšeno. Na druhé straně, můžeš meditovat týdny, snažit se být dokonalý a prosit tichým šepotem jasné mysli, ale když se snažíš proto, abys byl uctíván, nebo je tvojí motivací pýcha, pak tvé pozvání bude pravděpodobně odmítnuto.

Žák: Proč se o takové věci Navigátor Celistvosti, nebo kterýkoliv božský nástroj stará?

Učitel: Proč se staráš o to, zdali je tvé jídlo servírováno na čistý talíř, nebo na špinavou podlahu?

Žák: Tomu přirovnání nerozumím.

Učitel: Lidský nástroj je loďka, vozítko, čili nosič duše. Na vaší planetě hostí čistý a dokonalý nástroj Prvotního Zdroje: Navigátor Celistvosti. Když je lidský nástroj nečistý díky materialistickým myšlenkám, motivován zveličováním sebe sama, nebo činy nenávisti, je nosič duše méně schopen přijímat vibrace Navigátora Celistvosti. V některých případech, když Navigátor Celistvosti vstoupí do takového vozítka a nabídne své schopnosti, jsou tyto skutečné schopnosti znehodnoceny k sobeckým cílům.

Žák: Takže Navigátor celistvosti nechce, aby byly jeho schopnosti pošpiněny nečistým nosičem duše?

Učitel: To je částečně pravda, ale je příhodnější říci, že Božský fragment v tobě je ochoten odhalit své energie lidskému nástroji, který jej pozval, aby sdílel své vize a porozumění. Když je jednou pozvaný, sleduje reakce lidského nástroje na jeho přítomnost. Jsou-li pozvání opakovaná, Božský fragment se dále materializuje jakožto naplňující se, duchem vedené vědomí, které vede lidský nástroj v jeho pozemské misi.

Žák: To zní, jako když Božský fragment převezme kontrolu. Je to tak?

Učitel: Božský fragment vnáší božskou perspektivu do lidského nástroje. Tím je umožněno nosiči duše, aby se stal představou duše ve službách Prvotního Zdroje. Tím pádem je lidský nástroj transformován.

Žák: Rozumím. Myslím, že potřebuji nějaký čas, abych si to všechno srovnal v hlavě. Děkuji za pomoc a pohled z vaší perspektivy.

Učitel: Rádo se stalo.

Rozprava 3

Podstata vědění

Žák: Existuje nějaká technika, která by mi umožnila získat vědomí Boha?

Učitel: O jakém Bohu to mluvíš?

Žák: O jedinečném a prvotním zdroji všeho.

Učitel: Ne.

Žák: Proč jsou tedy tací, kteří se zdají být požehnaní znalostí vědomí Boha i jiní, kteří kompletně ignorují jeho přítomnost a hodnotu? Jistě ti osvětlení jedinci našli techniku, kterou si zajistili svoji znalost.

Učitel: Takové techniky nejsou. Je to veliký klam rozšířený vesmírem vnímajících bytostí. Trváme na své víře, že existuje nějaká formule, nebo rituál, nebo učitel, který nám přinese osvětlení - nebo vědomí Boha.

Žák: Když neexistuje technika ani učitel, tak proč tohle všechno existuje? Proč Vy přede mnou sedíte jako můj učitel? A proč jsou zde tedy knihy a učení mistrů pro výuku? Chcete mi tím říct, že to všechno je bezcenné?

Učitel: Pokud existují otázky, očekává se, že budou k vyslechnutí i odpovědi. Všechno toto existuje proto, aby bylo možné dávat odpovědi lidem, jako jste vy. Kdyby neexistovaly otázky, pak by ani toto neexistovalo.

Žák: Ale k čemu to je, když mě odpovědi nedovedou blíže ke znalosti Boha?

Učitel: Proč nejsou vědomosti o ničení v rukou mnoha, místo aby byly v rukách jen několika jedinců?

Žák: Co tím chcete říct?

Učitel: Proč jsou vědomosti o tom, jak totálně zlikvidovat lidstvo tak pečlivě stráženy?

Žák: Mluvíte o zbraních hromadného ničení?

Učitel: Ano.

Žák: Je přirozené, že takové destruktivní technologie musí být ovládány a řízeny zodpovědnou vládou.

Učitel: Proč musí být ovládány?

Žák: Kdyby měl každý moc zničit životy mnoha lidí, mohl by to udělat, kdyby se zbláznil.

Učitel: Je znalost masového ničení protipólem znalosti masového osvětlení?

Žák: Já nevím.

Učitel: Co kdyby ti byla propůjčena moc osvětit masy, nebo zničit lidstvo? Nestal by ses nejmocnější osobou na zemi?

Žák: Neumím si představit nic, co by mi mohlo dát větší moc.

Učitel: Jak bys využíval svojí moc?

Žák: Myslím, že bych měl mnoho poradců, kteří by mi pomáhali dělat správná rozhodnutí, abych vybudoval velkolepou společnost kulturně rozvinutou se vzdělanými občany.

Učitel: Co kdyby se tví poddaní občané vzbouřili? Kdyby chtěli být nezávislí? Co bys dělal?

Žák: Ale kdybych měl moc je osvítit, tak proč by se bouřili? Byli by osvícení a jako důsledek toho by chtěli žít v harmonii.

Učitel: Někteří by třeba nechtěli být osvícení. Měli by třeba pocit, že sami vědí nejlépe co je pro ně nejlepší cesta vývoje a odmítli by vnější ovlivnění, ať už by bylo jakkoliv benevolentní a moudré.

Žák: Potom bych je nechal jít svou vlastní cestou.

Učitel: Dokonce, i kdyby se zabíjeli a jejich chování upadlo?

Žák: Snažil bych se je naučit, jak se správně chovat, aby žili harmonicky.

Učitel: Myslíš, že by poslouchali?

Žák: Kdyby ne, tak bych oddělil ty dobré a slušné od těch zlých a válek chtivých.

Učitel: Aha. Takže bys rozdělil své občany do dvou skupin?

Žák: To by byl jediný způsob jak zajistit harmonii alespoň některým, když už by to nešlo pro všechny.

Učitel: A kdyby ti zlí a válek chtiví měli nakonec děti, které by chtěli žít v harmonii. Co by se stalo pak?

Žák: Stačilo by, aby požádaly a mohly by se připojit ke společnosti.

Učitel: Takže občané tvé společnosti by je bez problémů přijali a udělili jim stejné sociální výhody, které by měli sami?

Žák: Ano.

Učitel: A kdyby ne?

Žák: Asi bych to musel nařídit – uzákonit to. Ale znovu zdůrazňuji, kdybych měl moc osvítit mé občany, tak ti by jistě odpustili těm, kteří sešli z cesty díky svým rodičům a nechali je znovu se zapojit do širší společnosti.

Učitel: A co by se stalo, kdyby někdo z těch nově přijatých zavraždil někoho z tvé osvícené společnosti?

Žák: Byli by potrestáni a vyhoštěni.

Učitel: Ne osvícení?

Žák: Předpokládal bych, že nejsou zralí na osvícení.

Učitel: Takže tvoje moc osvítit druhé nebyla dokonalá.

Žák: Hádám, že ne.

Učitel: A co kdyby se ta zlá společnost rozhodla, že musí dobít tu osvícenou?

Žák: Proč by útočili, když by věděli, že mám moc je vyhladit?

Učitel: Třeba by věřili, že ve skutečnosti takovou moc nemáš, nebo že ji nikdy nepoužiješ.

Žák: Pak bychom se museli bránit a pochytat vůdce z té zlé společnosti a zavřít je, dokud by nezměnili způsob myšlení a chování.

Učitel: Takže ani tvoje moc ničení by nebyla dokonalá.

Žák: Ne, myslím, že nebyla.

Učitel: Odpověděl jsi moudře na tyto hypotetické otázky. Vidíš jak je moc komplikovaná?

Žák: Ano.

Učitel: Chápeš, že moc osvítit jedince, nebo jej zničit je síla, kterou mnozí lidé přisuzují Bohu?

Žák: Ano.

Učitel: Takže při mých otázkách sis hypoteticky hrál na Boha.

Žák: To chápu, ale jak to souvisí s mojí otázkou o získání vědomí Boha?

Učitel: Možná nijak. Jen jsem chtěl, abys trochu pochopil lidskou představu o Bohu.

Žák: Proč?

Učitel: Když chceš Boha pochopit, musíš mít nějakou představu o jeho pozici.

Žák: Ale já jsem nechtěl získat vědomosti o Bohu, kterého si vytvořili lidé.

Učitel: Ale to je jediná vědomost, kterou můžeš získat.

Žák: Proč nemohu získat znalost o skutečném Bohu, Prvotním Zdroji? Proč není žádná technika, kterou bych mohl použít k nalezení a získání této vědomosti?

Učitel: Vraťme se k našemu teoretickému scénáři. Předpokládejme, že tvoje moc zničit by byla otázka pouhé myšlenky. Kdyby ses rozzlobil, byla by tvoje ničitelská moc vypuštěna a příjemce tvého hněvu by byl vyhlazen.

Žák: S osvětlením by to fungovalo stejně? Jinak řečeno, mohl bych někoho osvítit pouhou svojí myšlenkou?

Učitel: Ano.

Žák: Prima.

Učitel: Kolikrát za den ti přijdou na mysl hněvivé myšlenky a kolikrát myšlenka na to, že chceš někoho osvítit?

Žák: Nevím. Když je dobrý den, tak nemám žádné hněvivé myšlenky.

Učitel: A ve špatný den?

Žák: Možná tři čtyři.

Učitel: Pokaždé, když bys měl takovou myšlenku, kdyby ses na někoho rozzlobil, tak by mu tvůj hněv ublížil.

Žák: Co takhle druhá strana mince. Kdybych byl milující a laskavý, tak by je mé myšlenky přece osvítily, ne?

Učitel: Přesně tak.

Žák: Takže pouhou svojí myšlenkou bych mohl někomu ublížit, nebo mu pomoci.

Učitel: Ano.

Žák: Nevyplyvá z toho, že kdybych měl vědomí Boha, tak bych měl taktéž disciplínu a ovládal své myšlenky a emoce?

Učitel: Ne.

Žák: Proč?

Učitel: Protože tvojí dominantní realitou je lidské bytí se všemi jeho slabostmi a nedostatky. Jsi vytvořen tak, abys měl spontánní myšlenky a emoce. Máš instinkty, které reagují nezávisle a nemůžeš ovládat své přirozené myšlenky a emoce. Můžeš je potlačit. Můžeš je ignorovat. Můžeš je dokonce zadusit, ale jenom na určitou dobu.

Žák: A proto nemohu získat vědomí Boha?

Učitel: Správně.

Žák: Tak proto jsou všichni lidé uzavřeni ve světě omezení, protože nejsou schopni ovládat své impulsy - ať už myšlenky či emoce? To není fér.

Učitel: Možná, ale toto omezení je též osvobozující.

Žák: A jak?

Učitel: Znáš vůli Prvotního Zdroje?

Žák: Ne, ale myslím, že mám představu o tom, co je v souladu s jeho vůlí a co ne.

Učitel: Kdybys opravdu věděl, co je v souladu a co není v souladu, pak bys musel znát vůli Prvotního Zdroje, není to tak?

Žák: Chtěl jsem říci, že znám všeobecný směr nebo záměr boží vůle.

Učitel: Ale ne podrobnosti?

Žák: Správně. Víím, že co je z lásky a světla je v souladu s boží vůlí, a co je temné a zlé tak není. Ale nerozeznávám přesně jemnější odstíny světla a stínu, čili dobra a zla.

Učitel: Aha. A jak jsi k tomuto závěru dospěl?

Žák: To jsem byl naučen.

Učitel: A kdo tě to naučil?

Žák: Moji učitelé; knihy, které jsem četl. Každý věří, že to tak je, nebo ne?

Učitel: A protože tě učili, že boží vůle je pochopitelná, tak věříš, že můžeš soudit, že akt z lásky je v souladu, ale zlý čin není.

Žák: V podstatě ano.

Učitel: Co kdybych ti naznačil, že porozumění boží vůli je jedno a to samé jako dosažení vědomí Boha?

Žák: Nejsem si jist, zdali vás dobře chápu.

Učitel: Co si myslíš, že naznačuji? Snaž se vyjádřit své myšlenky, i když jsou mlhavé. Někdy se mlha zvedne pouze tehdy, když se snažíme ji prohlédnout.

Žák: Mám pocit, že navrhuje, že jakmile porozumím tomu, co Stvořitel chce od svého stvoření, tak zároveň porozumím klíčové složce vědomí Boha. Jinými slovy, abych dosáhl vědomí Boha, musím vědět, co po mě Bůh chce, po čem touží, abych se stal.

Učitel: A co si myslíš, že Bůh chce, aby ses stal?

Žák: Osvobozený.

Učitel: Od omezení?

Žák: Ano. Přesně tak.

Učitel: Prvotní Zdroj touží po tom, abys žil bez omezení, ale vytváří nosiče duše a podmínky pro jejich život, které mají kořeny v omezení. Proč si myslíš, že je touhou Boha, aby ses zbavil svých omezení?

Žák: Protože když nejsem omezen, jsem osvobozen od věcí, které limitují mé spirituální uvědomění.

Učitel: A co bys dělal potom – až bys byl osvobozen ode všech omezení?

Žák: To přesně nevím, ale byla by to blaženost podobná tomu, co nazýval Buddha nirvánou – osvobození od touhy.

Učitel: Proč myslíš, že by tě Stvořitel vytvořil, vložil tě do nosiče duše, který je svázaný omezenou realitou, vytvořil komplikovanou vesmírnou školu a pověřil veliké množství instruktorů tím, aby tě vzdělával, jenom proto, aby ti umožnil dostat se do nirvány nebo blaženého stavu?

Žák: Já nevím. To je ta část, kterou se snažím pochopit.

Učitel: Jsi si tím jistý?

Žák: Inu, je to určitě jedna z věcí, které se snažím pochopit.

Učitel: Jestliže se to snažíš pochopit, tak odpověz na moji otázku.

Žák: Ale já neznám odpověď.

Učitel: Snaž se to vyjádřit nejlépe, jak můžeš.

Žák: Souhlasím s tím, že nedává příliš smysl, aby mě Bůh tímto způsobem vzdělával o vesmíru, a pak mě nechal, abych si to prostě užíval, ale nic jiného mě nenapadá. Nikdo nepodal vysvětlení nijak zřetelně.

Učitel: Vysvětlení, jak jsi to nazval, je možné nalézt ve službě celkovému plánu. Plán tvoří kolektivní odhalení duší - uvědomění si jednotné podstaty všehomíru v nedělitelném procesu. Postupujeme z našeho blízkého okolí do měst, ke státům, národům, kontinentům, hemisférám, planetám, slunečním systémům, galaxiím, vesmíru, supervesmíru, až k Velkému multivesmíru - ve všezahrnující struktuře naší kolektivní jednoty. A pokaždé, když se vynořujeme jako vítězové z nižšího stavu bytí, je náš život stále lepším příkladem kolektivního vnímání toho, co je nejlepší pro vývoj směrem k Velkému multivesmíru, jak to zamýšlel Prvotní Zdroj.

Žák: Fajn, takže tohle je důvod? Jednoduše být schopen udržovat perspektivu toho, co je nejlepší pro Velký multivesmír? Jak bych mohl být schopen znát něco takového?

Učitel: Nemohl.

Žák: Takže jsem znovu zklamaný nevědomostí. To vypadá na téma duchovní otázky.

Učitel: To je pouze proto, že jsi vybral nerozdělený proces a skočil na jeho konec s přáním přiblížit ho ke své současné realitě. Tvoje vize budoucnosti přesáhla míru tvé trpělivosti.

Žák: Já vím, ale co s tím mohu dělat?

Učitel: Definuj znalosti, které potřebuješ pro dokončení každého stupně svého procesu vývoje. Ne tvrd', že potřebuješ vědomí Boha dříve, než jsi dosáhl pochopení svého pozemského světa nebo svého lidského nástroje. Omez své znalosti na rámec svého projektu.

Žák: Co tím míníte?

Učitel: Jsi fyzickým tělem s komplexem emocionálních impulsů a instinktů; jsi též systémem snímačů nervových a datových vzruchů, které zásobují tvé vědomí a mozek. K tomu jsi ještě souborem vědomí, která se rozpínají dobou existence celého vašeho druhu. Všechny tyto prvky jsou součástí tvého lidského nástroje. Jako většina hledajících se snažíš pochopit mystérium podstaty svého nejvnitřnějšího ducha - Navigátora Celistvosti - dříve, než pochopíš svůj lidský nástroj. A ještě navíc se snažíš pochopit Stvořitele a vyživovatele Navigátora Celistvosti před tím, než porozumíš svému nejvnitřnějšímu duchu. Vytušil jsi celkový proces, protože je v tobě uložen, ale když se snažíš jej pochopit, je to, jako když se snažíš porozumět hvězdám, aniž bys poznal planetu, na které stojíš. A já se tě ptám, k čemu je dobré rozumět hvězdám, když nechápeš svůj vlastní domov?

Žák: Říkáte, že musím studovat své tělo a mysl dříve, než se budu zabývat duší?

Učitel: Ne, říkám, že vědomí Boha, které hledáš, je obsaženo v každém kroku celkového procesu. Není realizováno v nějaké náhlé, nepolapitelné zkušenosti zjevení na konci cesty. Je k nalezení při každém kroku, který uděláš.

Žák: Ano, chápu to jako koncepci. Slyšel jsem to již mnohokrát, ale mám pocit, že to nyní vyznívá trochu rozdílně.

Učitel: Možná. Jenom doporučuji, abys pochopil nosič duše dříve, než budeš hledat porozumění duše, a tu abys pochopil dříve, než se budeš snažit pochopit jejího stvořitele. Zaměříš-li naopak svoji energii nejprve na pochopení Stvořitele, poznáš jej pouze okrajově a tato částečná znalost pokříví tvé pochopení nosiče duše a duše v něm.

Žák: Jak mám ale poznat, že mé pochopení nosiče duše je adekvátní a já mohu pokračovat v poznávání mé duše?

Učitel: Lidský instrument je úžasný kompozit zázračných spojení mezi hmotou a nefyzickými světy. Jakmile pochopíš tato spojení, sama tě povedou k pochopení duše uvnitř tebe.

Žák: Takže bych se vás měl tedy zeptat, jak dosáhnout znalosti těchto spojení. Je to tak?

Učitel: Ano.

Žák: Tak jak mám na to jít? Jsou čakry klíčem?

Učitel: O energetických centrech v lidském instrumentu toho bylo napsáno a řečeno mnoho, ale tato centra nejsou spojení mezi fyzickou a nefyzickými říšemi. To, co spolu svazuje fyzické tělo s nefyzickými těly, my nazýváme stínové (phantom) jádro.

Žák: Z čeho se skládá?

Učitel: Stínové jádro není materiální povahy. Je spíše jako stín vědomí duše, který se může pohybovat v říších lidského nástroje.

Žák: Takže je schopné operovat stejně dobře v říši mysli stejně jako v říši těla?

Učitel: Stínové jádro je vědomí, které se pohybuje mezi tělem, emocemi, myslí a genetickou myslí rychlostí větší než světlo. Nicméně je to bod vědomí, který předává zkušenosti lidského nástroje duši.

Žák: Přikrášluje jednotlivé zkušenosti, nebo je prostě hlásí jako záznamník?

Učitel: Předává zprávy o všem zvláštním způsobem.

Žák: Jak to myslíte?

Učitel: Dokonce i v tichých okamžicích tvého života, když zíráš oknem nebo čteš knihu, je tvým stínovým jádrem zaznamenáván rozsáhlý vesmír zkušeností a každá maličkost je poctivě zaznamenána a předána duši. Stínové jádro je jako supervědomí lidského nástroje. Je od duše odděleno a tvoří velvyslance duše v přírodním světě, ve kterém musí operovat lidský nástroj. Prostřednictvím tohoto vědomí zakouší duše přírodní svět omezení a oddělenosti, přitahuje si zkušenosti, které ji pomáhají vybudovat porozumění pro Velký Multivesmír, který je rouchem Prvotního Zdroje.

Žák: Proč jsem o tom nikdy dříve neslyšel?

Učitel: Kdo by ti o tom měl říkat?

Žák: Například vy.

Učitel: Právě jsem ti o tom řekl, copak neposloucháš?

Žák: Ano, ale jsem vaším studentem dva roky a je to poprvé co slyším něco o stínovém jádru. Proč?

Učitel: Učíme pomocí přirovnání a metafor. Byl jsi o stínovém jádru vyučován, jen jsi prostě ještě neslyšel jeho jméno. A nyní, když víš jak jej pojmenovat, vykrytalizovalo ve tvé mysli v jasném obrazu svého účelu a formy.

Žák: A abych se dozvěděl jeho jméno mi muselo trvat dva roky?

Učitel: Někomu to může trvat dvě hodiny, jinému celý život. Záleží na každém, jak formuluje své otázky. Hledal jsi nepoznatelné dříve, než jsi pochopil, co máš pochopit ve svém současném životě - kde tvé vědomí nyní sídlí.

Žák: Fajn, takže jsme zjistili, že jsem snílek -

Učitel: Není nic špatného na zkoumání nepoznatelného. Neříkám přece, že jsi plýtvál časem, když ses věnoval snění.

Žák: Vypadá to že, abych lépe pochopil toto stínové jádro, budu mu muset věnovat více času. Co byste mi v tomto ohledu doporučil?

Učitel: Nauč se vše, co můžeš o lidském těle, emocích a mysli. Zaměř se na ně při svém studiu, například na rok či dva, podle toho jak máš čas. Při tom si dělej poznámky o charakteristikách lidského nástroje, které se buď zdají propojené, nebo anomální. Například mozek zpracovává převážně data přicházející zrakem. Proč nejsou oči dominantní pro vědomí? Při zpracovávání poznámek je zařazuj podle napojení a anomálních fenoménů, definuj strukturu lidského nástroje jako bys tvořil mapu interakcí mezi tělem, emocemi, myslí a genetickou myslí. Uvědom si, že stínové jádro je stínem duše a operuje jednotně ve všech vrstvách lidského nástroje. Je to prvotní příjemce a převaděč zkušeností, které trápí lidský nástroj dané individuality. Je tou kontinuitou nedělitelného procesu v říších hmoty, zatímco duše je kontinuitou nedělitelného procesu v říších ne fyzických.

Žák: A Navigátor Celistvosti do toho zapadá jak?

Učitel: Tvoří most mezi těmito dvěma světy. Navigátor Celistvosti je propojením mezi světy času a světy v bezčasovosti. Je fúzí duše a stínového jádra a spojuje toto rozsáhlé skladiště informací a vytváří z něho logicky promyšlenou sílu pro transformaci.

Žák: Abych si o tom udělal obrázek a pochopil souvislosti, to mi asi zabere dost času.

Učitel: Když budeš mít štěstí, bude ti to trvat celý život. Když se ale vydáš na cestu k Prvotnímu Zdroji bez předchozího pochopení elementárních struktur, ve kterých operuje tvoje duše, budeš se honit za fata morgánou. Bůh se bude zjevovat a mizet a budou tebou otrásat pochybnosti pokaždé, když narazíš na rozcestí nových událostí. Bude to vypadat, jako že je vše nestálé, dokonce i boží tvář.

Žák: Před chvílí jste říkal, že Navigátor Celistvosti používá zkušenosti nosiče duše i duše jako transformační sílu. K transformaci koho a za jakým účelem?

Učitel: Pro transformaci individuální osobnosti – božský fragment, který pobývá jak ve světě času, tak i ve světě bezčasovém, a je zaměřen na uskutečňování Prvotního plánu, který zahrnuje všechny formy, osobnosti a názory. Tato osobnost je identitou, která přetrvává změny forem i ustavičné víření času, aby se stala vědomým prodloužením Prvotního plánu. Účelem této transformace je zkoumání Velkého Multivesmíru jakožto vyslanci Prvotního Zdroje a vytváření nových příležitostí pro rozpínání současné evoluce Prvotního Plánu.

Žák: Tuším, že jste mi dal záměrně abstraktní odpověď, abyste mi připomněl úkol, který leží přede mnou.

Učitel: Předal jsem ti to, co je dostupné. Slova jsou sama o sobě abstraktní pojmy, ne?

Žák: Kdyby vám to nevadilo, rád bych se vrátil k mému úkolu: studiu lidského nástroje. Existuje nějaký model, který bych mohl použít pro porovnání vlastního postupu s ostatními?

Učitel: Určitě se najdou tací, kteří se rádi podělí o výsledky svého výzkumu a hledání. Mohu jen doporučit spolupráci s ostatními studenty. Je to velmi užitečné.

Žák: Zmínil jste se o spojeních a anomáliích v lidském nástroji. Mohl byste to trochu rozvést?

Učitel: Spojení v lidském nástroji jsou vlákna, která tvoří strukturu stínového jádra. Tyto vlákna splétají dohromady cesty mezi fyzickým tělem, emocemi, myslí a genetickou myslí. V každé z těchto vrstev jsou mezivrstvy, stejně jako jsou rozdíly mezi kůží, nervovým systémem a kosterní strukturou. Tělo je tvořeno mnoha vrstvami a součástkami, které teprve dohromady tvoří celkovou strukturu. Stejně to platí pro emocionální tělo, mysl i genetickou mysl. Spojení mezi těmito vrstvami, nebo hladinami v lidském nástroji, které zahrnují 24 primárních systémů, má původ v Navigátoru Celistvosti.

Jinými slovy mají tato vlákna společný základ a vinou se tak, aby napojila všech 24 základních systémů do jednoho holistického systému.

Žák: Co je těch 24 systémů? Znáám je?

Učitel: Není důležité znát je všechny jednotlivě. Některé ještě nebyly ve světě časoprostoru objeveny. Zmínil jsem se pouze o jejich počtu, abys pochopil složitost lidského nástroje a jeho bezvadnou a zázračnou strukturu.

Žák: Proč je to tak důležité?

Učitel: Lidský nástroj je považován většinou kultur za zranitelné a křehké tělo. Je považován za závadný a nedokonalý, protože během doby degeneruje a je náchylný k nemocem. V některých oblastech není považován za nic víc než oživený objekt pro vnímání pocitu potěšení či bolesti. Je málo ceněno a dokonce i ti, kteří cítí spirituální nezbytnost, je nazývají menší, nebo nižší já.

Žák: Ale je to nižší já, nebo snad ne?

Učitel: Je to nádoba pro transcendentní duši. Když vidíš překrásnou nádobu, nejsi zvědavý, co skrývá?

Žák: Když vidím překrásnou nádobu – jako umělecké dílo – předpokládám, že je určena pro ocenění a ne pro využití.

Učitel: Její krása je dostatečná pro její existenci a užitková funkčnost není požadována. Je to tak?

Žák: Správně.

Učitel: Lidský nástroj je na tom stejně. Je to nádherně pojaté stvoření; natolik okouzující, že mnozí věří, že je uvnitř prázdné. Jeho smysl je přímo v jeho existenci. Nevidí jeho 24 vrstev, vnímají pouze pět dominantních: pokožku, svaly, kosti, emoce a mysl.

Žák: Proč? Proč vidíme pouze pět a ne všech 24 vrstev?

Učitel: Vaše vzdělávací poučky, i společnost jako celek, vás směřují pouze k tomuto vnímání a naopak nejste vedeni k ocenění a pochopení ostatních 19 hladin. Ve většině případů vyžadují k pochopení tyto vrstvy mnohem více bdělosti a trpělivosti.

Žák: Tak jak se mohu dozvědět o dalších rozměrech lidského nástroje?

Učitel: Studuješ lidský nástroj. Studuješ tělo, emoce, mysl, a genetickou mysl. Naučil ses pochopit tuto svatou nádobu takovou, jaká opravdu je: průzkumným i když dočasným vozítkem tvého nejvnitřnějšího nesmrtelného vědomí ve světech časoprostoru.

Žák: A když od vás dostanu informace o 24 vrstvách, pomůže mi to ve studiu?

Učitel: Možná, ale není nutné pochopit všechny hladiny lidskou myslí. A jsme opět u toho, snažíš se pochopit celé schodiště dřívě, než jsi pochopil prvních pár schodů. Je otázkou času zpřístupnit celé schodiště po stupních, ne jednorázovým odhalením.

Žák: Je mi to jasné.

Učitel: Ozřejmil jsem ti univerzální cestu; nyní mi zopakuj, co ses naučil.

Žák: Dobře, budu se snažit. Stínové jádro propojuje 24 úrovní lidského nástroje a je pozorovacím vědomím ve světech s časem a prostorem pro lidskou duši. Zjednodušeně řečeno má stínové jádro mnoho vláken, která splétají dohromady těchto 24 úrovní a používá tato vlákna k přesouvání se z jedné

úrovně do druhé - jakožto vědomí - kvantovou rychlostí. Též předává informace o zkušenostech duši, která pak tato data zpracovává, aby zlepšila své pochopení toho, jak se lépe sjednotit s Prvotním plánem a lépe osvětlovat temné kouty Velkého Multivesmíru.

Učitel: Zhluboka se nadechni. Poslouchal jsi dobře.

Žák: Říkal jsem to správně?

Učitel: Máš starost, abys měl pravdu, nebo tě zajímá učení?

Žák: Je to tak rozdílné?

Učitel: Může to mít naprosto opačnou polaritu.

Žák: Mě zajímá učení i mít pravdu.

Učitel: Na začátku tohoto dialogu jsi mě položil otázku, zdali existuje technika, která by umožnila dosáhnout pochopení Boha. Pamatuješ?

Žák: Ano.

Učitel: A našel jsi odpověď?

Žák: Ne. Myslím si, že žádná odpověď není.

Učitel: Možná odpověď existuje, ale je pro každého jiná. Každá bytost jde ke svému stvořiteli jedinečnou cestou, která nikdy předtím nebyla prozkoumána. Když sešiješ dohromady rozsáhlý rezervoár svých zkušeností ve světě časoprostoru, myslíš, že by to mohl někdo replikovat?

Žák: Nevím. Nikdy jsem před tím o tom nepřemýšlel. Možná by to na základní úrovni bylo možné.

Učitel: Jenom kdybys to hodně zjednodušil, mohl bys u vzestupujících duší vidět některé podobné rysy v jejich cestě do říše jejich Stvořitele. Po pravdě řečeno, jsme každý jiný jako planety, které pokrývají Veliký Vesmír, a právě tato jedinečnost brání univerzální technice, která by se stala kouzelnou pilulkou pro osvícení.

Žák: Chápu. Bylo to tak vytvořeno záměrně?

Učitel: Ano.

Žák: Myslím, že správná otázka by měla být zformulována takto: Jaké vědomosti jsou potřebné, abych byl schopen si vytvořit svoji vlastní techniku pro získání uvědomění si vlastního mnoha úrovněového já?

Učitel: Jsi na správné cestě, jestliže tvým cvičením je každé ráno, když vstaneš, položit tuto otázku a pozorovat, jak do svého života jako magnet přitahuješ tuto základní vědomost přes všechny fasety své zkušenosti.

Žák: Pomůže mi, když budu věřit, že stínové jádro je ve mě přítomné a pohlcuje tuto znalost, dokonce i když to nedělá moje vědomá mysl?

Učitel: Pomůže a je to tak.

Žák: To mě těší.

Učitel: Potěšení na mé straně.

Rozprava 4

Vztahy s Vesmírem

Učitel: Takže ty si přeješ zakusit Navigátora Celistvosti. Rozhodl ses jakým způsobem?

Žák: Kvůli tomu jsem se s vámi chtěl setkat. Myslel jsem, že byste mi mohl poradit nějakou metodu, nebo techniku, jak toho dosáhnout.

Učitel: Kdybych to mohl udělat, nebylo by vše, co tady existuje (ašram), zastaralé? Nepřipadlo by pak veškeré vzdělávání tobě? Neerodovaly by všechny tvé vztahy s lidmi na pouhou existenciální cestu sebepoznání?

Žák: Nerozumím vám.

Učitel: Sestavil sis vnitřní i vnější znalosti jako most, kterému chybí prostředek a tím prostředkem je tvůj zážitek, který by potvrdil, že jdou oba konce opravdu propojit; že mezi těmito dvěma světy existuje soudržnost; že most funguje. Je to tak?

Žák: Ano.

Učitel: Kdybys ve své zkušenosti našel tuto prostřední část, tvůj most by byl dostaven a mohl bys přecházet mezi vnitřním a vnějším světem nezávisle a nezadlužený. Pak bys zatoužil naučit druhé, jak si takový vlastní most také postavit. Je to tak?

Žák: Přesně.

Učitel: Myslíš si, že některý z těch učitelů, kteří žili na Zemi, si tento most postavil a nepodělil se o to s ostatními?

Žák: Ne.

Učitel: Tak kde je ta technika, o které mluvíš? Je tak dobře utajená, že ani ti nejlepší učitelé na světě ji nejsou schopni zformulovat do rozumné metodologie?

Žák: Tím chcete říci, že nikdo takový most nepostavil?

Učitel: Ne. Říkám, že takový most nikdo postavit nechtěl.

Žák: Tak proč mě to tak zajímá?

Učitel: Protože věříš, že jej lze postavit pomocí odpovědí, zkušeností a iniciativou.

Žák: A to nejde?

Učitel: Nelze postavit něco, co je již postaveno.

Žák: Jak to myslíte?

Učitel: Můžeš vytvořit tento kámen? (Držel jsem v ruce kámen, který jsem sebral ze země.)

Žák: Myslíte přesný duplikát?

Učitel: Ne, myslím tento kámen?

Žák: Ne. Vždyť již existuje.

Učitel: Stejně, jako i tvůj most.

Žák: Dobře... Jako koncepci tomu rozumím, ale k čemu je dobré, že je již postaven, když jej nikdy nezkusíte?

Učitel: To záleží na tobě.

Žák: A to konkrétně jak?

Učitel: Vidíš lépe to, co je přítomné, než to, co chybí?

Žák: Nevím... co tím přesně myslíte.

Učitel: Máš znalosti i disciplínu. Máš intuici i vhled. Máš iniciativu i vynalézavost. Máš silnou vůli i vytrvalost. Jsou pro tebe méně důležité než vědomý zážitek Navigátora Celistvosti?

Žák: Věřím, že zážitek Navigátora celistvosti posílí vše ostatní, nebo je nějak společně uspořádá a já tím pádem budu lepší a tím i lepším učitelem.

Učitel: Jak ale chceš vyučovat nějakou konstrukci, když ji nemůžeš postavit?

Žák: Říkal jste přece, že tuto zkušenost už mám, stejně jako všichni ostatní; jenom si to neuvědomujeme. Koncept jsem již pochopil, ale stejně to vypadá, že někteří tuto zkušenost mají.

Učitel: Dokonce i nyní zažíváš tuto zkušenost, stejně jako já.

Žák: Ano, ale vy si to nejspíš uvědomujete, zatímco já ne.

Učitel: Ne, uvědomuji si nás. Uvědomuji si vždy přesně to, na co momentálně zaměřím svoji pozornost. Svoji pozornost nemohu zaměřit na Navigátora Celistvosti, protože jeho frekvenční rozsah je mimo smyslové vnímání tohoto těla a mysli.

Žák: Takže tvrdíte, že Navigátor Celistvosti neboli lidská duše, je pro lidské smysly neviditelná ať děláme, co děláme? Neexistuje žádná technika, kterou bychom se mohli na ni naladit, nebo ona na nás?

Učitel: Správně.

Žák: Takže moje touha je neodůvodněná?

Učitel: Tvoje touha je přirozená a velmi dobře odůvodnitelná; jenom nevyústí v zážitek, ve který doufáš.

Žák: Tak proč mám pocit, že mi chybí něco podstatného? Proč mám neukojitelný pocit, že mě nezodpovězené otázky odvádějí od mé pravé cesty?

Učitel: Jak jsem již říkal, tvoje pozornost je upřena na to, co chybí, protože jsi do svého světa pozval nemožné a zidealizoval jsi, co ti před tebou dokázali při sdílení svých znalostí. Myslíš si, že veliké vědění může pocházet pouze z poznání nepoznaného, skrytého světa, ve kterém žijí lidské duše, a bez této zkušenosti že nemůžeš splnit své sliby.

Žák: Ale mnozí velcí učitelé sdíleli své vize z těchto vnitřních světů a dimenzí, kterých je Navigátor celistvosti součástí. Jestliže nejsem schopen zkoumat tyto světy stejně jako oni, jak pak mohu rozšířit vědomí své vlastní doby?

Učitel: Prozradím ti tajemství. Ne že bych z toho měl radost, ale spíš z povinnosti. Zprávy z jiných světů jsou utkány ze stejné látky jako sny. Mystici, svatí a dokonce i někteří velcí učitelé lidí, žili ve stejných tělech s omezeným vnímáním, jako máš ty i já. Jejich někdy až senzační zprávy z jiných dimenzí a úrovní existence byly subjektivní, neopakovatelné lucidní sny, které byly převyprávěny jako úžasné objektivní světy.

Žák: Říkáte, že mystická líčení jsou vykonstruovaná?

Učitel: Některá ano. Některá jsou špatně vyložené lucidní sny. Některá jsou líčením světů z meta dimenzí budoucího multivesmíru. Některá jsou ze setkání s mimozemskými bytostmi. Některá jsou vědomými podvody. Chci říci, že ti, kteří nejhlasitěji mluví o svých zkušenostech lidské duše a světů ve kterých pobývá, hledají mnohem více svůj vlastní věhlas než objektivní realitu.

Žák: Tak to bude chvíli trvat, než to strávím. Napadáte mé vlastní učitele, které nejvíce respektuji.

Učitel: Říkal jsem ti, že mě nijak zvlášť netěší, když ti to povídám. Ani se nesnažím nikoho zdiskreditovat. Zkusme to říci takhle: Kdybych našel na Zemi místo, kde ještě nikdo přede mnou nebyl, a já udělal mapu tohoto místa se souřadnicemi, tak bych potom mohl každému, kdo umí číst v mapách vysvětlit, jak to místo najít. Dokonce bych tam mohl lidi i zavést na základě své předchozí zkušenosti. Proč tedy neexistují mapy vnitřních světů? A předtím než mi odpovíš, tak si uvědom, že když jsou takové mapy, tak nemají jednotné měřítko či soustavu mír, takže nepopisují stejnou vnitřní geografii.

Žák: Souhlasím s tím, že jsou nesrovnalosti v popisu struktury multivesmíru, ale to přece nutně neznamená to, že neexistuje.

Učitel: Neříkám přeci, že neexistuje. Říkám, že není mapa! Neexistují zeměměřiči těchto světů, neboť ty jsou nekonečné. Jak bys chtěl zmapovat nekonečnost Prvotního Zdroje? Papírem a tužkou? Jak chceš zredukovat jedinečnou vizi našeho společného Stvořitele do slov a metodologií?

Žák: Naznačujete, že veškerá moje touha po poznání vnitřních rozměrů mého bytí je beznadějná?

Učitel: Nejlepší učitelé připouštějí možnost, a zároveň předpokládají, že v jejich životě nikdy nechybí. Fascinace fenoménem je nahrazena svolením, aby skutečné kvality lidského ducha prozařovaly jejich výraz, světy a skutky aniž by narušily jejich jedinečnou osobnost.

Žák: Jak se pak může vědomí vyvíjet, když se každá následující generace neučí o vnitřních světech nic nového? Nebo ještě hůře, zvětšuje zmatek o tom, jak tyto světy v našem vědomí fungují?

Učitel: Vždyť už jsem to říkal, most, čili v tomto případě vědomí, je již postaven. Nemůže se vyvíjet, zlepšovat, nebo rozšiřovat. Stejně jako jsou hranice vesmíru kdesi daleko za hranicemi zeměkoule, je vědomí mnoha tváří daleko za lidskou myslí. To, co se musí vyvíjet, je ocenění tohoto vědomí; a jeho využití jakožto rádce a inspirace je to, co potřebuje poučení.

Žák: To je přesně to, k čemu se chci dopracovat. Přesně to, co chci učit, ale když jsem sám nepoznal toto supervědomí, jak mohu pomáhat druhým, aby rozvinuli toto ocenění?

Učitel: Žádáš o pomoc při zakušení něčeho, co nelze zakusit, místo toho abys Vesmíru řekl, co chceš ocenit.

Žák: To nechápu.

Učitel: Vesmír reaguje na tvé příkazy, ne na tvé otázky, touhy a modlitby. Když se rozhodneš definovat svoji budoucnost tím, že řekneš Vesmíru, co chceš okusit a ocenit a podržíš tyto myšlenky ve své mysli s intenzivní vytrvalostí, pak bude Vesmír - ze své vlastní podstaty - podle toho reagovat. Jestliže ale kladeš otázky a modlíš se za odpovědi, bude Vesmír reagovat naprostým tichem, protože jsi mu nedal žádný směr.

Žák: To je ta spolupráce, o které mluvíte, a jejímu principu docela rozumím, ale jaký to má vztah k mé touze rozšířit své pochopení vědomí a učit to pochopit další lidi?

Učitel: Touha není příkaz. Samotná touha něčeho dosáhnout ještě nezapojí Vesmír; zapojí tvoji osobní sílu a uplatní tvoji vůli k dosažení určitého cíle. Modlitba, jak byla původně myšlena, má dva zá-

kladní účely: Ukázat Vesmíru, že si jednotlivec zvolil svůj osud a vyjádření díky Vesmíru za jeho nepolevující podporu.

Žák: Podle toho, co jste říkal, předpokládám, že nemá cenu přikazovat Vesmíru, aby mi přinesl osobní zkušenost Navigátora Celistvosti?

Učitel: Můžeš přikázat cokoliv. Vesmír není povinný reagovat, on to prostě dělá. Vesmír tě zná podle tvé volby. V tomto jednoduchém aktu se odhalíš a skrz tuto důvěrnost Vesmír zareaguje a odhalí sám sebe. Když nasměruješ Vesmír, aby ti přinesl zkušenost Navigátora Celistvosti, tak on to udělá, ale ty si to neuvědomíš, protože, jak jsem už říkal, vibrační podpis Navigátora Celistvosti není lidskými smysly nebo myslí vnímatelný. Není žádný způsob jak tuto zkušenost zachytit – mysl je jako kamera, ale smysly - film - chybí.

Žák: Takže Vesmír reaguje podle pokynů, ale já bych si mohl myslet, že nereaguje, protože nerozeznám prožitek?

Učitel: Ano. To se často stává při instrukcích týkajících se vyšších dimenzí, něco jako přehlédnuté vnímání. Tyto podmínky mohou podnítit vztek a nepříjemný pocit že je Vesmír netečný či dokonce nefunguje, přesto že si většina jedinců myslí, alespoň vědomě, že závada se stala jejich chybou. Nicméně, většina studentů schovávající se za vinou vědomě myslí se domnívá, že je Vesmír netečný, anebo ještě hůře, záměrně nereaguje.

Žák: Jak mám něco Vesmíru nařídit? Energickým příkazem?

Učitel: Každý jedinec si tvoří svojí vlastní cestu moudrosti. Proto si musí nastavit priority a strukturu své cesty po svém. Může čerpat z různých zdrojů, od učitelů či z knih, ale svoji cestu si tvoří sám, bez ohledu na vnější okolnosti, kterými může být shoda s náboženstvím. Jakmile toto pochopí a vezme za své, stane se to základnou, ze které operuje. Toto je spirituální povinností každého jedince a prvním krokem na cestě spoluúčasti na tvorbě s Vesmírem. Druhým krokem na této cestě je zasvěcené přidělování priorit. To je řád všech příkazů – uspořádání, kterým se dostáváš ke konečnému cíli, či úspěchu.

Žák: Vysvětlíte prosím, jak se to dá aplikovat na spirituální odhalení?

Učitel: Máš-li za cíl pochopit svoji identitu – ne pouze jako lidskou bytost, ale též jako fragment ducha Prvotního Zdroje, musíš svůj cíl rozdrobit do jednotlivých stavebních bloků a pochopit řád celého procesu. Základem tohoto řádu je proměnlivost, která přispívá k rychlé proměně a přizpůsobení. Jakmile to máš nadefinováno, přikazuješ Vesmíru, aby reagoval na tento plán jednoduchým a vytrvalým definováním; a co je nejdůležitější, redefinováním tohoto plánu. Je nejvyšší myšlenkou ve tvé mysli, že Vesmír "naslouchá" tvému plánu a přesouvá a aranžuje materiál, emoce, myšlenky a spirituální prostředí v přímé reakci na to co pozoruje. Dělá to bez ohledu na to, co bys ty nazval tvé ohodnocení. Dělá to proto, že to je jeho přirozenost.

Žák: A co když jsou mé plány špatné nebo špatně koncipované?

Učitel: Tak z událostí které z toho vzejdou, budeš pravděpodobně otrávený nebo nebudeš spokojený.

Žák: Můžu dostat příklad?

Učitel: Když někdo plánuje začít svoji učitelskou kariéru dříve, než byl adekvátně vytrénován jako student a Vesmír laskavě reaguje tím, že mu přivede žáky, pak může předávat své nepochopení i svým studentům. To je typický případ rádoby – učitelů duchovních nauk.

Žák: Ale již jste říkal předtím o definování plánů, že když si je řádně nadefinujete i s jejich sekvencí, tak se tím vyhnete špatné koncepci.

Učitel: Vesmír přesně sleduje každý tvůj pohyb i emocionální spojení s tvými cíli. Schopnost vyhnout se špatně koncipovaným plánům spočívá především v nalezení svého vlastního hlasu – vybraného z tisíců hlasů, které tě ovlivňují – a umožnění mu aby tě charakterizoval a vedl vstříc tvému božství. Je to právě tento hlas a jeho soudy a vhledy, které tě drží v bezpečí Vesmíru.

Žák: Vždyť je tolik lidí, kteří mají větší vhled než já. Proč bych měl naslouchat svému vlastnímu hlasu místo hlasů mých učitelů?

Učitel: Posloucháš své učitele, nebo porovnáváš jejich slova s tím, co ty cítíš jako pravdu?

Žák: Upřímně řečeno, srovnávám jejich slova se svojí vlastní pravdou.

Učitel: Takže již nasloucháš svému vlastnímu hlasu?

Žák: Určitým způsobem. Ale používám svůj hlas jako měřítko, kterým poměřuji slova učitelů s mojí intuicí, nebo ...nebo nějakým podobným talentem. Myšlenky či nápady nejsou mé, já je jen ohodnocuji.

Učitel: A proč to děláš? Proč sis přidělit podřadnou roli poměřování nebo analyzování, místo abys tvořil a vymýšlel?

Žák: Protože jsem nezkušený a chybí mi znalosti.

Učitel: Zrovna jsi souhlasil s tím, že umíš zhodnotit podstatu instrukcí, které dostáváš – že cítíš pravdu i hodnotu instrukcí, principů i doporučení.

Žák: Ano, ale je jedna věc mít znalosti a schopnosti pro hodnocení, a je něco jiného být schopen vymýšlet a vnímat znalosti a pravdu v sobě.

Učitel: Proč?

Žák: Nevím, jestli jsem schopný to vysvětlit.

Učitel: Znalosti, které tě mění, jsou odvozeny od tvé osobní zkušenosti dvou základních fenoménů: Světelné a Zvukové vibrace Prvotního Zdroje.

Žák: Přesně tak, a dosažení této experimentální vědomosti Světla a Zvuku vyžaduje odborné instrukce – takové, které může dodat jen nejvyšší duchovní učitel.

Učitel: Oceňuješ transformaci vědomí? Je to něco, co jsi přikázal Vesmíru, aby ti to dodal, nebo čekáš na učitele, aby tě vzal za ruku a dovedl tě ke Světlu a Zvuku? Nebo jinak řečeno, čekáš, až budeš moci ohodnotit instrukce nějaké lidské bytosti, nebo nařizuješ Vesmíru, aby ti tuto zkušenost přinesl?

Žák: Přišel jsem do tohoto ašramu, abych se zde naučil pocítit Světlo a Zvuk Prvotního Zdroje, abych to mohl předávat dál.

Učitel: Takže čekáš na lidskou bytost.

Žák: Možná, že Vesmír zareaguje tímto způsobem na můj příkaz a přivede mi učitele, který mi ukáže cestu.

Učitel: Vesmír spolu s tebou je učitelem. Společně jste aktivní, odpovídající, neúnavná, nepřetržitá, vyžádaná cesta, která poskytuje přímou zkušenost. Anebo můžeš čekat, až ti Vesmír pošle posla v lidské podobě, který bude méně aktivní, přímý, posilující, odpovídající i vytrvalý – je-li to tvoje volba... tvůj příkaz.

Žák: Takže mě navádíte, abych byl aktivnějším partnerem Vesmíru.

Učitel: Přidej zodpovědnost a přijímání svých schopností do partnerství s Vesmírem a tím správně zhodnotíš mé instrukce.

Žák: Mám takový pocit, jako byste napovídal, že učitelé v tomto procesu nemají moc významnou roli. Je to tak?

Učitel: Každý, koho na své životní pouti potkáš, ti v tomto poslouží – včetně učitelů. Vesmír naaranžuje správná slova, správné zvuky, správné světlo i správný význam, když vstoupí do tvé životní pouti, a bude se tak dít prostřednictvím přírody, lidí, zvířat, technologie, a různými kombinacemi předchozího. Proces, Vesmír a ty jste neoddělitelnou součástí, když je to správně řízeno.

Žák: Takže to nejdůležitější je vědět, jak Vesmíru nařizovat?

Učitel: Je to jediný vztah, který je vnímavý na pocity z tvých myšlenek a výrazy z tvého srdce. Ty ho řídíš a on reaguje.

Žák: Co je klíčem k řízení Vesmíru?

Učitel: Pocit jednoty a harmonie s Vesmírem. Opravdový pocit, že Vesmír tebou proudí a tak vytváří životní pouť, kterou kráčíš. Důvěra v tuto pouť, vědomí, že ji spolutvoříš s Vesmírem a demonstrování této důvěry v malých i velkých věcech. Jakmile jsou tyto základní předpoklady na svých místech, můžeme předpokládat, že pouze spojují nejvyšší možné vyjádření vystupující z hlubin tvého srdce.

Žák: Jak to mohu vědět?

Učitel: Nasloucháním svému původního hlasu. Dovol mu, aby byl rozpínavý, tajemný, paradoxní, nekonečný a veselý. Jakmile dáš této svojí části příležitost realizovat se, spojí nejnítějnější touhy tvého srdce a tvé duše a na tyto touhy reaguje Vesmír nejlépe.

Žák: Ale Vesmír reaguje i na naše myšlenky a modlitby, ne?

Učitel: Jsou tací, kteří ti řeknou, že můžeš požádat Vesmír o hojnost, zdraví, dobré vztahy, nové zaměstnání, či cokoliv, co si tvá mysl přeje, a on na tvé přání odpoví. Vesmír je neutrální k tvému materiálnímu postavení ve světě forem. Jak úspěšný jsi v lidském světě – měřeno lidskými hodnotami - Vesmír nijak nezajímá, stará se o společensky trénovanou mysl a ego.

Žák: Ale jsou praktická hlediska tohoto vztahu s Vesmírem, že ano?

Učitel: Je-li tvé nejvyšší usilování vycházející z nejhlubší části tvé bytosti podporováno Vesmírem, pak pravděpodobně uspěješ v materiálním hledání prosperity a správných vztahů – protože spolu souvisí, nebo snad ne?

Žák: Ano.

Učitel: Jenže ti, kteří jsou u moci, vymysleli systém ve světě forem a tato moc diktuje definici prosperity. Vesmír do toho zapleten není, to lidé u moci definují takové věci a Vesmír s těmito definicemi není v souladu.

Žák: Takže obě cesty nejsou slučitelné?

Učitel: O kterých dvou cestách mluvíš?

Žák: Žádosti o lidskou prosperitu a praktické přežití, a aspirace mého Nejvyššího Já.

Učitel: To není vnitřní neslučitelnost. Je to pouze otázka zaměření tvé pozornosti, a jakým způsobem definuješ prosperitu, správné vztahy, úspěch a tak dále. Když zkusíš nasměrovat Vesmír do oblasti lidské prosperity a hmotných statků, udělej to s porozuměním, že Vesmír je k těmto starostem lhos-

tejný, a ty vlastně žádáš Genetickou Mysl a ne Vesmír. Od Genetické Mysli můžeš získat nějakou podporu a psychické ovlivnění, ale všeobecně to nenahradí oceňovaný systém praxe, vytrvalosti, tvoření, vývoje a trpělivosti.

Žák: Myslím, že vašemu doporučení rozumím. Děkuji za rady.

Učitel: Rádo se stalo.

Rozprava 5

Komunikační zóna

Žák: Dnes ráno jsem meditoval a uvědomil jsem si svou roztříštěnost, kterou způsobovaly zvuky mých spolužáků. Existuje technika, jak zabránit této roztříštěnosti, abych se mohl lépe soustředit na meditaci?

Učitel: Co očekáváš od této zlepšené koncentrace?

Žák: Budu dělat své meditace s větší jasností a to způsobí hlubší vhledy.

Učitel: Chápu. Obsahuje některý z těchto hlubších vhledů vjem, že vnější svět nezpůsobuje roztříštěnost ve vnitřním světě, nýbrž že je katalyzátorem učení?

Žák: Takže říkáte, že si nemám dělat starosti s roztříštěností, když praktikuji meditace?

Učitel: Není to záležitost zdroje tvé roztříštěnosti?

Žák: Předpokládám, že je. Ale když tato roztříštěnost...

Učitel: To není roztříštěnost. To je fenomén vnějšího světa – vibrace pohybující se éterem ze zdrojů, které nekontroluješ. Toto a nic víc.

Žák: Ale tyto vibrace ovlivňují mou mysl a mou schopnost koncentrace. Což není koncentrace důležitou součástí úspěšné meditace?

Učitel: Znovu opakuji, že to, co ovlivňuje tvou mysl, nejsou externí vibrace, ale tvá reakce na ně.

Žák: Jak tedy můžu změnit mé reakce, abych byl úspěšnější ve svých meditacích?

Učitel: Je tato záležitost podstatná pro tvé meditace?

Žák: Během praktikování meditací se domnívám, že ano.

Učitel: Zmiňoval ses také o strachu a stresu, který v tobě externí svět vyvolává?

Žák: Ano.

Učitel: Není tento strach podobný roztříštěnosti?

Žák: Je to podobné.

Učitel: Nebudeš teď bez toho mít tendenci upadnout do samolibosti?

Žák: Nemyslím.

Učitel: Strach a všechny takzvané negativní emoce se můžou jevit jako roztříštěnost, ale jsou to katalyzátory a iniciátory dění. Nebo snad ne?

Žák: Chápu, kam směřujete, ale tato roztříštěnost a strachy mě odvádějí pryč od duchovního studia a podněcují mě k chování, které není v souladu s duchovní osobou.

Učitel: A jak se má duchovní osoba chovat?

Žák: Je duchapřítomná a tolerantní. Je klidná a nepodléhá roztříštěnosti a strachu. Vyzařuje z ní mír a soucit. Vyjadřuje božskou lásku všem.

Učitel: Perfektně jsi popsal mýtus svatého, ale nikoliv duchovní osobu. Dokonce i v naprosté temnotě může duchovní osoba objevit světlo. Duchovní jedinci jsou hledači pravdy a odívají se do vzezření

stovek různých osobností. Nejsou to kazatelé pravdy. Nevyjadřují pravdu. Nejsou svatí. Jsou to hledači pravdy.

Žák: Má definice je trochu idealistická, to připouštím. Jak to však důležité v diskuzi o strachu a roztříštěnosti?

Učitel: Nebyla tvým zájmem představa o chování duchovní osoby a tvůj vjem, že tvé chování této představě neodpovídá?

Žák: Takže mi říkáte, že to všechno může být shrnuto do tohoto základního nepochopení?

Učitel: Ano. Je to podstatná část toho, co spouští tvou reakci strachu a roztříštěnosti. Je to forma sebe-odsouzení, která tě předurčuje do vnějšího světa. Tvé lpění na představě o chování duchovní osoby a srovnávání se s touto představou způsobuje tvou nedostatečnost.

Žák: Jsem-li podle vás frustrován v důsledku mé idealistické představy týkající se mého chování, myslíte, že frustrace ustane jen proto, že budu krotit svá očekávání?

Učitel: Proč myslíš, že frustrace skončí? Proč si vybíráš zažívat spokojenost a klid? Inkarnoval ses do tohoto světa z důvodu prožitku míru a odpočinku?

Žák: Já jen říkám, že toužím po vyjádření duchovních hodnot – což klid a spokojenost...

Učitel: Duchovní hodnoty jsou mnohem více o chaosu a stresu než o míru a spokojenosti. Duchovní hodnoty nejsou monotónní ani vlídné.

Žák: Ale ty mi říkáš, že duchovní hodnoty jsou nedefinovatelné a zahrnují ... cokoliv.

Učitel: Začal jsi tento dialog s názorem, že jsi frustrován vnějším hlukem, který ti znemožňuje úspěšně praktikovat meditaci. Ukazují ti, že problémem není hluk nebo roztříštěnost, ale tvá úzkoprsá představa o tom, co je duchovní chování a co nikoliv.

Žák: Ano, souhlasím. Duchovní chování však není o strachu, nenávisti a lakomosti. Souhlasíte s tím?

Učitel: Když příliš úzce určíš, které chování a aktivity jsou duchovní, začneš odsuzovat nejen sama sebe, ale také všechny ostatní. Bezděčně zmenšíš svou Komunikační zónu.

Žák: Co je to Komunikační zóna?

Učitel: Komunikační zóna je aspektem tvého vědomí, který je v interakci a komunikaci s druhy, se kterými sdílíš společnou biologii. Je fyzicky obsažena ve tvé DNK, kde pracuje jako komunikační uzel v rozsáhlé síti, která je propojena s Prvotním Zdrojem.

Žák: Co je to za rozsáhlou síť?

Učitel: DNK je jak síť v těle jedince, tak komunikačním uzlem v kolektivním „těle“ druhů či genetické mysli lidstva. Lidský druh je s touto sítí propojen a je to umožněno díky DNK.

Žák: Takže mi říkáte, že to co se ve mně odehrává, je přenášeno ke všem dalším lidem?

Učitel: Komunikační zóna je jako počítač připojený k síti počítačů. Neuvědomuješ si síť do té doby, dokud nezačneš komunikovat se svým počítačem. Abys získal přístup k síti a sdílel informace, musíš pracovat se svým počítačem. Podobně je tomu s Komunikační zónou. Vyžaduje, abys na ni zaměřil svou pozornost a získal tak přístup k celé síti, která spojuje veškeré druhy.

Žák: Říkáte, že můžu komunikovat s každým, kdo je člověkem?

Učitel: Komunikační zóna je původcem jazyka – všech jazyků. Jazyk je zakódován do tohoto aspektu DNK, odkud probublává na povrch lidského vyjadřování. To znamená, že lidská DNK produkuje jazyk lidského druhu a přijímá jazyky jiných druhů. Jsou to dveře otevírající se oběma směry.

Žák: Říkáte, že můžu komunikovat verbálně s dalšími druhy – na úrovni DNK?

Učitel: Ano.

Žák: To je těžko k uvěření.

Učitel: Není to snad to, co způsobují mantry a afirmace ve tvém těle? Neproměňují tě tato slova a vibrace dokonce i fyziologicky?

Žák: Ano, to znám ze své zkušenosti. Ty ale říkáš, že stejná slova komunikují za hranicemi mého těla s celým druhem. To je těžké si představit, natož tomu uvěřit.

Učitel: Komunikace se sítí DNK se neděje automaticky. Zrovna jako tvé myšlenky nejsou automaticky zprostředkovány počítačové sítí. V případě počítačové sítě musíš své myšlenky formulovat do slov a prostřednictvím klávesnice je vložit do počítače a poté vybrat cestu, jak tvé myšlenky poslat do sítě.

Žák: Chápu, jak to funguje v počítačové sítí, ale jak to funguje v síti DNK?

Učitel: Komunikační zóna je ekvivalentem pro počítačový uzel a vyžaduje software (program) a aktivaci, aby měla přístup do sítě.

Žák: Co je tím programem a jak se aktivuje?

Učitel: Chceš to vědět dříve, než pochopíš, proč chceš mít přístup do sítě DNK?

Žák: Má zvědavost převyšuje mou logiku. Můžeš mi říci, proč mám zprovoznit Komunikační zónu?

Učitel: Komunikační zóna je místem, kde se setkává fyzická a energetická rovina. Je to přemísťování jazyka mezi dvěma vibračními světy. Je to brána mezi jedincem a druhem. Ve většině biologických druhů je velmi významná, ale lidé tuto bránu ucpali svojí sobeckostí a egoismem.

Žák: Mluvíš o kolektivním vědomí – jako mravenci a včely?

Učitel: Ano, ale jsou nespočetné druhy, které mají tuto schopnost a využívají ji.

Žák: Když lidé ucpali tuto bránu, musí k tomu být důvod.

Učitel: V důsledku znečištěné genetické mysli došlo k ucpání této brány.

Žák: Znečištěné genetické mysli?

Učitel: Myšlenky jsou pro lidský druh jedinou skutečnou formou znečištění. Jednoduše intuitivně vyjádřeno – myšlenky vytvářejí jazyk, jazyk vytváří chování. Toto chování může být destruktivní vůči genetické mysli druhu a může způsobit mnohá omezení v její schopnosti rozpoznat duši od nosiče duše.

Žák: Takže si lidé zvykli ztotožňovat se s nosičem duše na místo s duší?

Učitel: Ano.

Žák: A kdo ucpal tu bránu?

Učitel: Lidé podvědomě vědí, že je v jejich nejlepším zájmu tuto bránu uzavřít, aby nedošlo k nezvratným poškozením genetické mysli. Intuitivně vědí, že přijde čas, kdy bude znovu otevřena a Komunikační zóna bude lidstvu opět přístupná.

Žák: A jak se otevře?

Učitel: Existují vybraní jedinci, kteří otevřou tuto bránu za účelem transformace genetické mysli druhu. Tito jedinci ztělesní to, co přichází k lidskému druhu. Jsou to cestovatelé časem, kteří přináší budoucnost lidských schopností do dnešních dní. Nejprve přináší vizi budoucnosti a poté aktivační nástroje pro druhé.

Žák: Stále tomu nerozumím, smyslu toho všeho.

Učitel: Lidský druh objeví Velký portál především díky aktivaci DNK, protože přístup do genetické mysli je základem tohoto objevu. Zrovna jako nadmyslová komunikace mezi jedinci, kteří jsou určeni pro objevení součástí Velkého portálu a jeho poskládání jako sedmi úrovně skládačky.

Žák: Jak se může jedinec připojit ke Komunikační zóně?

Učitel: Chceš to vědět dříve, než budeš vědět, jaký vliv tato skutečnost na tebe bude mít?

Žák: Má netrpělivost mě opět dostala. Zajímá mě, jaký to na mě bude mít vliv. Prosím, vysvětli mi to.

Učitel: Komunikační zóna je přístupovým bodem pro aktivaci kolektivního vědomí lidstva. Pokud bude lidstvo pracovat jako jedno kolektivní vědomí, zatímco jeho členům bude ponechána plná individualizace, bude lidstvo schopno znovu nastolit rovnováhu Země a stát se spolutvůrci nové země, jejíž vliv se může rozšířit až na galaktickou rovinu.

Žák: Cože? Jak se to všechno přihodí?

Učitel: Komunikační zóna je důležitou součástí objevu Velkého portálu a bude poznána jako spojující článek lidského druhu, který sjednotil svou genetickou mysl a tím odhalil svou sílu a schopnost nalézt řešení pro přirozené výzvy života na planetě.

Žák: Jak se to týká jedince, jako jsem já?

Učitel: Jestliže vědomě volíš vstoupit do Komunikační zóny, napojuješ se na genetickou mysl s velkou jasností. To zintenzivňuje myšlenkové pochody a rozšiřuje intuici. Také to zlepšuje nad-smyslové vnímání, které následně umožňuje léčení na dálku a komunikaci na dálku.

Žák: A co komunikace směrem do genetické mysli? Zmiňoval ses, že dveře se otvírají oběma směry.

Učitel: To je mnohem citlivější záležitost, kterou ti neodhalím, dokud nepokročíš ve svém tréninku. Myslím, že bychom mohli začít s přijímacím módem předtím, než začneme zkoumat vysílací mód.

Žák: Jak se dostanu do přijímacího módu?

Učitel: Je to skrze přirozený jazyk. Jak jsem říkal, Komunikační zóna pracuje se strukturou jazyka a také v sobě obsahuje archetypy všech jazyků.

Žák: Takže co mám říkat?

Učitel: Zprv – jazyk nemusí být nutně tvořen slovy. Může být vizuální stejně jako hudební, tvořený z rytmů, frekvencí, modulací atd.

Žák: Co z toho je nejefektivnější?

Učitel: Nejefektivnější je vytvořit si jednoduchou představu Komunikační zóny a způsobu, jak může být aktivována, aby byla více citlivá jako nosná vlna genetické mysli.

Žák: Jak to mám udělat?

Učitel: Vzpomínáš si, jak jsem říkal, že DNK může spontánně vytvořit určité struktury, cosi jako „červí díry“?

Žák: Ano.

Učitel: Tyto struktury jsou nad-smyslové a neodpovídají tří-dimenzionálním strukturám časoprostoru. Vznikají a zanikají ve svých konfiguracích jako spontánní reakce na různé stimuly.

Žák: Jako afirmace a mantry?

Učitel: Ano. V jistém smyslu jsou jako naprogramované lusky, protože jedinec může naprogramovat jejich buněčné DNK takovým způsobem, že rozšíří jejich intuici nebo schopnost přístupu do genetiké mysli.

Žák: Jak se to přesně dělá?

Učitel: Obraznost struktur „červích děr“, jejich nespojitost a spontánnost, způsob, jakým vystupují z tří-dimenzionálních časoprostorových struktur, způsob vzájemné výměny energie, pochopení DNK coby mezi-druhové sítě – všechny tyto prvky rozšíří tvůj vhled do tohoto procesu.

Žák: Zhruba chápu, jak se to odehrává, ale není mi to ještě úplně jasné.

Učitel: Nemůžeš mít jasnou mentální představu o něčem, co pracuje vně časoprostorových struktur. Porovnáš-li svou představu s představou, kterou jsi měl před deseti minutami, je mnohem přesnější, je to tak?

Žák: Řekněme, neboť předtím jsem neměl žádnou představu.

Učitel: Přesně tak.

Žák: Takže tato představa, ať je jakkoliv nejasná, je dostatečná pro to, abych mohl začít?

Učitel: Ne. Potřebuješ si to představit jako obraz ve svém mentálním oku a kontempletovat na podivuhodný způsob fungování tohoto procesu. Jak DNK vypadá jako úponky velmi uceleného organismu, který energeticky žije mimo lidské tělo, ale má také tří-dimenzionální části, které komunikují, uskládají a zpracovávají informace, které jsou umístěny převážně v intuitivní struktuře systému tělo-srdce-mysl.

Žák: Je nějaké specifické slovo nebo zvuk, který potřebuji vyslovit, abych aktivoval nebo rozšířil schopnost vnímání genetické mysli?

Učitel: Když máš počítač, který není připojený k počítačové síti, co potřebuješ?

Žák: Připojovací port.

Učitel: A program?

Žák: Samozřejmě, něco takového.

Učitel: Taky potřebuješ heslo.

Žák: Někdy.

Učitel: Proč je heslo potřeba jen někdy?

Žák: Protože informace jsou důvěrné či tajné a mají být přístupné pouze pro určené jedince.

Učitel: Takže můžeš mít počítač, připojení, program a když budeš chtít obdržet informaci, možná budeš potřebovat heslo. Co s informacemi, které jsou přístupné pro všechny. Budeš je potřebovat?

Žák: Možná.

Učitel: Jestliže může určitou informaci dostat každý, myslíš, že je silná a katalytická?

Žák: Pravděpodobně ne.

Učitel: Proč?

Žák: Protože není chráněna.

Učitel: Ano, takže nejsilnější a nejmocnější informace můžou být veřejnosti odepřeny, protože by nemohly být chráněny před bezohlednými jedinci, kteří by mohli tyto informace zvrhle zneužít?

Žák: Ano.

Učitel: Představ si, že všichni příslušníci lidského druhu mají počítač, nezávisle na věku nebo sociálním postavení. Všichni jedinci můžou používat svůj počítač, ale jen někteří mají připojení na síť. Dále jen někteří z nich mají potřebný program a jen někteří vyvinuli obsah pro umístění na síť a z těch jen velmi malé procento takový obsah, který by mohl být definován jako inspirující pro ostatní uživatele sítě. Nejvyšší autorita – řekněme jí Bůh – vkládá informace na síť, ale ochraňuje je hesly. Komu myslíš, že udělí heslo?

Žák: Té skupině, která vyvinula inspirující obsah a má přístup na síť.

Učitel: Ta analogie je pravdivá, je tu však jeden jemný rozdíl. Bůh nemá zájem na ochraně pravdy v síti DNK. Lidé to dělají sami. Všichni lidé mají „heslo“, zrovna jako všichni lidé dýchají. Je však rozšířený názor, že do sítě není přístup, takže to ani nezkoušejí. Jen malá skupina, která ví o této síti, věří, že je chráněna heslem.

Žák: Když tedy máme heslo, nepoužijeme ho?

Učitel: Nevíme jak.

Žák: Jak to?

Učitel: Jak jsem už říkal, lidé zapomněli tuto schopnost, protože jsou mnohem více zainteresováni na objevování svého ega, než na formování a evoluci kolektivního vědomí.

Žák: Můžeš mi říct, jaké je heslo?

Učitel: Musíš mít koncepční představu, jak to funguje a tuto představu musíš udržet jasně ve své mysli a srdci: „Jsem navždy spojen se svými bratry a sestrami po všechny časy a prostory. Co vědí oni, vím i já. Co pochopili, chápu i já. Jsem tím, co od nich přichází. Ze všech aspektů mnoha myslí jsem schopen stvořit jedinou.“

Žák: To je heslo?

Učitel: Je to zakódovaná afirmace. Aktivuje Komunikační zónu v tobě. Stimuluje spojení mezi tebou a genetickou myslí lidstva.

Žák: Nevypadají hesla jinak?

Učitel: Hledáš klíč do zámku, aniž bys našel dveře. Buď trpělivý. Záležitosti ducha jsou procesy výměny mezi světem systému tělo-srdce-mysl a vnitřními dimenzemi duše. Komunikační zóna je most spojující tebe a druh. Abys vstoupil do kolektivního vědomí, nesmíš odsuzovat jeho nedokonalost. Nabízíš svůj talent této sloučené bytosti, ne nějaké své představě boha. Heslo je pouze metaforou pro přijetí tohoto základního postoje a znamení, že mu dovoluješ usídlit se ve tvém srdci a myslí myslí. Tento postoj musí držet primát ve tvé bytosti.

Žák: Není tomu už tak dávno?

Učitel: Tvůj původní stav na začátku rozhovoru tomu nenapovídá.

Žák: Proč? Co jsem řekl, že je to tak zřejmé?

Učitel: Díval ses na své spolužáky jako na rušící element ve tvém studiu. Vzpomínáš si?

Žák: Ano, chápu.

Učitel: Heslem není nějaké magické slovo nebo mantra nebo afirmace. Je to dlouhodobě udržená představa určitého pojetí, která se vepíše do tvého charakteru. Když si budeš opakovat afirmaci, kterou jsem ti sdělil a procítíš ji ve svém srdci a myslí a budeš ji pravdivě žít po měsíce, či spíše roky, získáš zcela očividný přístup do genetické mysli, po kterém toužíš.

Žák: Děkuji za váš vhled. Chápu, že dnes jsem si přišel pro tuto lekci. Mám jen poslední otázku.

Učitel: Jakou?

Žák: Afirmace říká, že ze všech aspektů mnoha myslí jsem schopen stvořit jedinou. Není jediná mysl metaforou pro Prvotní Zdroj? Jestli to tak je, proč bych měl svou víru směřovat na genetickou mysl místo na absolutního Stvořitele všeho života?

Učitel: Jediná mysl je tvá mysl. Prvotní zdroj není ani jednou myslí, ani mnoha myslmi. Je Myslí Všeho ... co se týká přirovnání Prvotního Zdroje k myslí.

Žák: Takže mysl mnohých je metafora pro genetickou mysl lidstva?

Učitel: Ano. Je to starobylý termín, který je zakódovaný. Tvá DNK „slyší“ tuto afirmaci a spontánně reaguje tvorbou spojujících „červích děr“. Prvotní Zdroj a všechno týkající se evolučního vývoje lidstva, jsou zakódované aspekty genetické mysli, aby se staly použitelnými nástroji pro objevení Velkého portálu. Tato konkrétní afirmace je užitečná pro přístup do specifické oblasti genetické mysli. Ne-rezонуje se všemi aspekty genetické mysli.

Žák: Rozumím. Děkuji.

Učitel: Prosím, rádo se stalo.

Rozprava 6

Techniky intuitivní inteligence

Žák: Jak může člověk poznat svůj vnitřní hlas od hlasu, který se naučil v tomto světě?

Učitel: Hlas tohoto světa může být přirovnán k egocentričnosti, zatímco tvůj původní hlas ti našeptává a pošťuchuje tě z hlubin tvého srdce.

Žák: Ale hlas mého srdce není vždy formován do slov, spíše do pocitů. Tyto pocity jsou velmi jemné a stále se mění. Víra se může v mžiku změnit v zoufalství, láska v nenávist.

Učitel: Srdce je, stejně jako vesmír, mnohaúrovňové. Srdce, o kterém mluvím, je zběhlé ve vyjadřování intuitivní inteligence v duchu soucitu a pochopení. Když uslyšíš v nitru hlas, který se dotýká této rovnováhy, našel jsi svůj vnitřní hlas.

Žák: Mají všichni tento hlas a schopnost vyjádřit ho?

Učitel: Ne.

Žák: Proč je toto omezení člověku vrozené?

Učitel: Je to důsledek nedokonalosti lidského nástroje a nedokonalosti třírozměrného prostředí.

Žák: Tato omezení zmenšují možnosti vyjádření srdce a tlumí jeho hlas?

Učitel: Ne více než mraky převyšují slunce a zmenšují jeho teplo.

Žák: Takže vnitřní hlas pokračuje ve svém vyjádření sama sebe dokonce i tehdy, když omezení způsobují jeho neslyšitelnost?

Učitel: Ano.

Žák: Řečeno použitou analogií, jak může člověk rozpustit mraky?

Učitel: Nemůžeš rozpustit mraky, ale můžeš nad nimi dosáhnout svrchovanosti v jistých časových cyklech. Představ si, že by obloha byla vždy pokryta mraky. Existoval by hvězdný dalekohled?

Žák: Asi ne.

Učitel: Teď si představ, že mraky zmizí, ale vždy jen na jeden den v roce. Jen v tento den můžeš vidět nekonečnost vesmíru. Myslíš, že bude vymyšlen dalekohled?

Žák: Snad...

Učitel: Odpověď zní „ano“. V okamžiku, kdy lidský duch pochopí hloubku a výšku svého vesmíru, touha ho dosáhnout a studovat je zrozena.

Žák: Ale jak to souvisí s vnitřním hlasem srdce?

Učitel: Nedokonalost lidského nástroje a třidimenzionálního světa jsou jako mraky zakrývající hlubiny srdce. Můžeš vidět za tyto mraky, jestliže jen na krátký okamžik zkusíš do hlubin vstoupit a pochopit svůj vnitřní hlas a vyjádřit ho plně ve svém životě; a to přes všechna omezení.

Žák: Použiji-li opět vaši analogii, co je tím „dalekohledem“ a jak souvisí s nejhlubším vyjádřením srdce?

Učitel: Existují techniky intuitivní inteligence.

Žák: Můžete mi je vysvětlit?

Učitel: Existuje jedna součást lidského nástroje poeticky pojmenována jako Kronikář Srdce. Tvá emoční historie, každá nuance, je zaznamenávána a zapsána do okruhů tvého srdce. To je z největší části zdrojem „mraků“, o kterých jsme mluvili.

Žák: A ty potřebují být vymazány. Jak se to dá udělat?

Učitel: Prvně je potřeba pochopit srdce. Srdce je mnohem více, než jen fyzický sval pumpující krev. To je jen povrchní projev ničeho menšího, než zdroje tvé intuitivní inteligence. Energetické srdce je zdrojovou maticí fyzického srdce.

Žák: Zdrojovou maticí?

Učitel: Stejně jako fyzické srdce rozvádí do těla život dávající kyslík, stejným způsobem energetické srdce rozvádí do mysli intuitivní inteligenci. Energetické srdce je zdrojovou maticí pro formování fyzického srdce a ještě mnohem více. Je to bod připojení k nejvyšší formě vědomí, ze které povstává tvůj vnitřní hlas.

Žák: Mé fyzické srdce má základ v energetickém srdci a to je tím, čeho mám dosáhnout?

Učitel: Představ si to takto. Srdce je mnohorozměrné a vybroušené do mnoha lomových plošek – jako krystal. Vyjadřuje emoční proudy; řídí fyziologické funkce; aktivuje určité chemické procesy v mozku; komunikuje skrze tělo a mysl; přijímá nepředpověditelné impulzy z budoucích prostředí; spojuje tě se všemi dalšími stavy bytí. Srdce je také branou k soucitné vibraci lásky – nejčistší síle multivesmíru.

Žák: To jsem nikdy dříve neslyšel. Co myslíš soucitnou vibrací lásky?

Učitel: Lásky, stejně jako všechny záležitosti v prostoru, můžou být rozloženy na spektrum vibrací (frekvencí) – každá vibrace je částí celku, ale nese jinou inteligenci.

Žák: Inteligenci?

Učitel: Jsou snad všechny formy lásky stejné?

Žák: Ovšemže ne.

Učitel: Lásky prodchnutá soucitem a porozuměním je jiná než lásky, která je tvrdohlavá a sobecká. Není tomu tak?

Žák: Ano... ale neuvažoval jsem o tom, jako o rozdílnosti v inteligenci lásky samotné, jako spíš o tom, jak dotyčná osoba lásku vyjadřuje.

Učitel: To je z důvodu, že nechápeš, že emoce v sobě obsahují inteligenci, která je založená na jejich vibraci a na tom, jak jejich vibrace rezonuje s vyššími okruhy multivesmíru.

Žák: To opravdu nechápu.

Učitel: Uvažuj o multivesmíru jako o jedenácti holografických úrovních vědomí, kde se každá prolíná s tou, která je více vnitřní. Jen nejvíce vnější úroveň obsahuje v sobě všechny úrovně a tato sféra je vědomím Prvotního Zdroje. Ta nejvnitřnější sféra je vědomím nehybného objektu, jako je například kámen nebo mušle. Lásky je rozdělena do frekvencí (vibrací), které rezonují v harmonii s každou z těchto úrovní či „sfér“ vědomí. Obdobně je tomu se srdcem, které sestává z různých úrovní vědomí, kde každá „úroveň“ má svou vlastní inteligenci přijímání a vyjadřování. Tato inteligence je spojena s mozkiem a vyšší myslí, takže lidský nástroj je schopen vyjadřovat se z libovolné úrovně či frekvence multivesmíru.

Žák: I z úrovně Prvotního Zdroje?

Učitel: Ano.

Žák: Takže srdce je multivesmírem v každém z nás?

Učitel: Je to brána do multivesmíru, díky své schopnosti dekodovat emoční frekvence z nejvyšších úrovní multivesmíru a vyjádřit je ve třídídimenzionálním prostředí skrze lidský nástroj.

Žák: Myslél jsem si, že mozek je nejvyšším orgánem lidského nástroje. Korunní čakra, třetí oko... nejsou spojeny s mozkiem a vyšší myslí? Nejsou spojeny více s vibracemi Prvotního Zdroje než srdce?

Učitel: Srdce pracuje v lidském nástroji na nejvyšší frekvenci. Emoce jsou rychlejší než myšlenky. Pracují mimo čas a prostor při své rezonanci s vyššími okruhy multivesmíru.

Žák: Jestliže srdce pracuje na nejvyšší frekvenci, pak emoce musí být katalyzátory, které nás probouzí k našemu pravému já?

Učitel: Ano, to je důvod, proč nejhlubší duchovní prožitky jsou více utkány ze struktury srdečních emocí než z myšlenek a slov myslí.

Žák: Aha, takže jak to všechno souvisí s čištěním emočních pozůstatků uložených v mém srdci?

Učitel: Není to samo srdce, do kterého byly emoce zapsány. Emoční zápisy procházejí srdcem do mozku a neuronové sítě, která ho obklopuje. Takže čistící proces probíhá stejným způsobem. Zdůrazňuji, že jde o proces, nikoliv o událost. Začíná to soucitnou vibrační emoce zvanou odpuštění. Tato vibrace může být v srdci evokována tímto příkazem: „Jak se světlo srdce rozjasňuje, vzrůstá má schopnost odpouštět. Jak odpuštění plyne do mého srdce a stoupá vzhůru, naplňuje celou mou hlavu nejčistším a nejjemnějším světlem. Z tohoto světla tryská soucit do mé minulosti a vše co bylo, je proměněno na toto světlo.“ Když je tato invokace pronášena, sleduj pozorně slova a dovol jim vytvářet vizuální obrazy ve tvém srdci.

Žák: To je zajímavé. Vždycky mě učili, že představy mám vytvářet v hlavě, ne v srdci.

Učitel: Vizualizace není omezena na určité místo v těle či hlavě. Může být projektována kamkoliv. Prostě umístí své vizuální obrazy do oblasti centra hrudníku. Pozorovatel projekce může být umístěn vně tvého těla a pozorovat projekci ze vzdálenosti několika metrů.

Žák: Kdo je tím pozorovatelem vně mého těla?

Učitel: Ty!

Žák: Je to jedna z technik, které jste nazval technikami intuitivní inteligence?

Učitel: Ano, ale tato technika má také další aspekty. Když dokončíš tento první stupeň, jsou tři další.

Žák: Jaké?

Učitel: Druhý stupeň spočívá v tom, nechat toto světlo usadit. Vyžaduje to vnímat světlo jako velmi, velmi jemnou mlhu zlatožluté barvy, zavěšenou či pohybující se v podprahové úrovni vnímání. Je důležité pocítit, že tento pohyb či přítomnost světla ve tvé hlavě účinkuje na inteligenci – schopnost přepojení, přepsání či adaptování tvé emoční historie.

Žák: Praktikováním této techniky můžu začít „čistit“ mraky v mé emoční historii?

Učitel: Ano, vizualizace a představivost jsou velmi mocnými prvky tohoto procesu. Opět zdůrazňuji, že jde o proces, který vyžaduje pravidelné praktikování v určitém časovém období – typicky 30 dní a více.

Žák: Proč je vizualizace a představivost tak důležitá v tomto procesu?

Učitel: Dotýká se srdečního jádra inteligence a výsledkem je schopnost mozku vnímat.

Žák: Říkáte, že mozek interpretuje signály srdce v závislosti na jejich ... čistotě?

Učitel: Vyšší mozek je předurčen ke „čtení“ signálů srdce v závislosti na tom, jak dobře jsou definovány v termínech jejich vizuální energie a emoční autentičnosti.

Žák: Vizuální energie?

Učitel: Jakékoliv obrazy, které jsou projektovány do oblasti srdce, jsou energetizovány. Ve chvíli, kdy si dokážeš obraz jasně představit a poté ho vyprojektovat do oblasti srdce a prodchnout ho emocemi svého srdečního jádra, pošleš velmi intenzivní signál do svého vyššího mozku. Právě na intenzitu tohoto signálu vyšší mozek reaguje.

Žák: Jakým způsobem?

Učitel: V kontextu tohoto rozhovoru způsobem, že umožní proces přepsání tvé emoční historie frekvencemi soucitu a pochopení.

Žák: Takže srdce a mozek jsou partnery, ale mozek se rozhoduje, zda jednat, v závislosti na signálu... či příkazu srdce?

Učitel: Nejenom fyzické srdce má svůj energetický či kvantový ekvivalent, ale také mozek ho má. Tyto dva orgány a jejich okrajové systémy – ve fyzických i kvantových úrovních – jsou absolutně spojeny způsobem, kterému věda teprve nyní začíná rozumět. Není to tak, že by srdce sloužilo mozku a mozek pouze přijímal jeho signály a vyhodnocoval jejich intenzitu a pak se rozhodoval, zda jednat či nikoliv. Srdce a mozek jsou sjednoceným systémem lidského nástroje, ve kterém koluje energie, informace a inteligence. Tento systém pracuje s velkou výkonností, co se týká vyjadřování přirozené inteligence ve třídímenzionálním prostředí, je-li připojen na energii srdečního jádra – energii soucitu a pochopení.

Žák: Mluvíš o soucitu a pochopení, což není energií srdečního jádra bezpodmínečná láska?

Učitel: Vybral jsem si způsob pojmenování těchto frekvencí pojmy, které nejsou tolik nepochopeny, jako je tomu v případě pojmu „bezpodmínečná láska“.

Žák: Také jsi zmínil emoční autenticitu jako klíčový prvek reakce mozku na tuto techniku. Můžeš to více vysvětlit?

Učitel: Vidíš-li část oděvu ze vzdálenosti dvaceti metrů, co rozpoznáš?

Žák: Její barvu.

Učitel: A jsi-li schopen udržet pozornost na té stejné věci a přiblížit se k ní, co potom?

Žák: Myslím, že se potom důležitým stane vzor.

Učitel: A detaily v provedení?

Žák: Ano, myslím, že z dvaceti metrů nikdo nemůže rozpoznat detaily provedení.

Učitel: Emoce jsou prodchnuty vzorem a jemností. Vyšší mozek je navržen pro čtení emočních dat přicházejících ze systému srdce. Pak se rozhoduje, zda vzor a jemnost těchto dat je odvozena z frekvencí srdečního jádra, nebo zda se jedná o odvozeniny třídímenzionálního prostředí nebo emoční historie.

Žák: Vyšší mozek se rozhoduje? Jak to dělá?

Učitel: Všiml sis, že používám slovo „navržen“?

Žák: Ano, ale nejsem si jist, zda ho chápu tak, jak ho myslíte.

Učitel: Systémy srdce a mozku byly navrženy tak, aby těm, kdo jsou schopni použít svou představivost vycházející z frekvencí srdečního jádra, umožnily přístup k vyšším frekvencím, vyšší inteligenci genetické mysli. Tento otevřený přístup z nich učiní proroky a filosofy lidstva – nositele moudrosti, kteří pozvednou celé lidstvo.

Žák: Takže jen ten, kdo bude mít tuto znalost, bude schopen přístupu k vyššímu stavu?

Učitel: Ne. Každý je ho schopen.

Žák: Každý?

Učitel: Může být někdo vyloučen?

Žák: Co třeba ti, kteří vědomě vzývají d'ábla?

Učitel: Život trávající 4000 týdnů k objevení a pochopení nekonečného vesmíru, je vysvětlením podstaty d'ábla.

Žák: Nerozumím.

Učitel: Nejsme dobré a duchovní bytosti v důsledku výběru našeho chování, ale je to naší přirozeností – naším původem. Všem je nám dovoleno mít přístup k vyššímu poznání, nikoliv v důsledku našich činů, ale prostě v důsledku toho, čím jsme.

Žák: Dobře, myslím, že rozumím. Na určité úrovni se mi ulevuje, když to slyším. Celý svůj život žiji s přesvědčením, že božství je něco získaného. Že těm, kteří jsou slabí a snadno se nechají svést temnými silami, nebude dovoleno objevit techniky, které by mohli zesílit jejich chamtivost, nenávist a d'ábelské sklony. A ty mi nyní říkáš, že techniky intuitivní inteligence jsou dostupné komukoliv.

Učitel: Ano, jsou. Přesvědčení, o kterém mluvíš, je artefaktem mystických škol a esoterických praktik, které používají osvobozující techniky jako odměnu za loajalitu.

Žák: Nezneužívají však někteří lidé tyto techniky pro sobecké nebo dokonce d'ábelské účely?

Učitel: Právě jsem ti vysvětlil, že srdce a mozek jsou jedním integrovaným systémem navrženým pro aktivaci, přístup a vyjádření vyšších frekvencí soucitu, pochopení. Že mozek slouží k rozpoznání autentičnosti emocí srdce. Tato schopnost či inteligence či vhled – nezáleží na tom, jak tomu říkáš – je naprosto vrozená všem vyšším formám života. Nikdo však nemůže používat techniky intuitivní inteligence, jestliže jeho srdce posílá do mozku data, která jsou odvozená z emočních zkruslení obvyklých pro třídimenzionální prostředí.

Žák: Stále však nechápu, jak to mozek pozná. Ale pojďme dál. Mohli bychom ještě jednou zopakovat techniku, kterou jste mi začal vysvětlovat?

Učitel: V této konkrétní technice jsou čtyři kroky. Její smysl je pomoci praktikujícímu přeformulovat svoji emoční historii na vibraci soucitu a tím získat hlubší a plynulejší schopnost vyjadřovat svůj vnitřní hlas intuitivní inteligence.

Žák: Má tato technika jméno?

Učitel: Jen pokud jí nějaké dáš.

Žák: Zatím jste hovořil jen o dvou ze čtyř kroků.

Učitel: Ano, první dva jsme probrali: invokace a představa. Třetím krokem je „uvolnění“.

Žák: Jak se to dělá?

Učitel: Když jsi naladěn na svou představu a vidíš jemnou světelnou vibraci ve své hlavě a dovolíš jí se tam usadit, musíš zaujmout vnitřní postoj odevzdání se a uvolnění se.

Žák: Čemu?

Učitel: Výsledku techniky. Skutečnosti, že emoční historie, kterou jsi skladoval v neuronové či kvantové síti zvané lidský nástroj, může dojít změn a modifikací.

Žák: Ale což jsem se neodevzdal výsledku už tím, že tuto techniku praktikuji? Proč bych ji praktikoval, kdybych to nemyslel upřímně?

Učitel: Tvá touha po konečném přínosu, v tomto případě po zlepšeném spojení se svou intuitivní inteligencí, může zastínit tvou ochotu vnímat moudrost celého procesu a může způsobit zpoždění uspokojení, po kterém toužíš.

Žák: Myslíte tím, že můžu být netrpělivý?

Učitel: Je to spíše v tom, že bys nemusel dovolit prvním dvěma fázím tohoto procesu, aby se rozvíjeli organicky – svým vlastním tempem – za účelem přeformulování tvé emoční historie. Proto byl do procesu včleněn tento třetí krok.

Žák: Jak mám udělat toto uvolnění, jak to nazýváte? Je nějaký specifický postup?

Učitel: Je to jednoduché a obtížné zároveň. Vyžaduje to víru. Víru, která je důvěrou jak v tvou nejvnitřnější inteligenci, tak v inteligenci zdroje, ze kterého vychází. To je ta jednoduchá část. Obtížnost spočívá v tom pochopit, že rozhodnutí pocházející z ega, má zeslabující účinek, a jistým způsobem je dokonce v protikladu k intuitivní inteligenci. Tato fáze techniky je o uvolnění tvého úsudku o svém vývoji v rámci tohoto procesu.

Žák: Jak to myslíš? Nejsem si jistý, že tomu rozumím.

Učitel: Jestliže rozpuštěním mraků tvé emoční historie zlepšíš přístup ke své intuitivní inteligenci nebo vnitřnímu hlasu, tvé ego bude hledat důkaz prodělaného vývoje, aby byl uspokojen jeho vrozený hlad po úspěchu. Ego není něco, co bychom měli zahnat, ignorovat nebo zlomit, spíše bychom ho měli zjemnit.

Žák: To je součástí uvolňovací techniky?

Učitel: Ano.

Žák: Jak?

Učitel: Uvolnění je psychologický imperativ, když se jednatel uchází o přístup k intuitivní inteligenci a jejímu projevení. Tvé ego je zběhlé v práci s nižšími, vnějšími energiemi, zrovna tak jako tvé srdce je zběhlé v práci s vyššími, vnitřními silami. Jak hledáš způsob připojení se k těmto vnitřním silám, tvé ego bude vnímat tuto snahu a tento proces jako zřejmý způsob rozptýlení od skutečného světa problémů, které na tebe doléhají. Instinktivní reakcí ega tedy v tomto případě je, že bude vnímat záměr frekvencí srdečního jádra jako nezdařený.

Žák: Proč?

Učitel: Protože ego sídlí v nižší mysli a jeho spojení s fyzickým tělem je hlavně skrze očně mozkové vnímání jeho dominantní reality – třidimenzionálního světa. Pro ego samé je srdce jen obtížným přívěškem fyzického těla, vnímaným jako projev slabosti.

Žák: Dobře, myslím, že rozumím tomu, proč je třetím krokem techniky uvolnění. Jak konkrétně však mám tento krok techniky udělat?

Učitel: Dýchání skrze oblast srdce je metoda, jak smíchat touhu ega se schopnostmi srdce. To je ona metoda uvolnění.

Žák: Jak to mám udělat?

Učitel: Poté, co jsi dokončil první dva kroky, soustřeď svou pozornost na své dýchání. Představ si, že tvůj vdech přivádí touhy ega do vnitřního prostoru kvantového srdce. Pak si představ, jak touha po uskutečnění – v podobě vcházejícího dechu – je zastavena v této vnitřní komnatě prostřednictvím zadržení dechu. Když to uděláš, tvůj dech se smísí s proudem soucitu, který vyvěrá z tvého kvantového srdce. Nyní vypudíš tento nově energetizovaný dech skrz oblast srdce a s každým výdechem opakujes frázi: „Nechť trvá mystérium osvětlení svým vlastním světlem.“ To zopakujes 6 až 8 krát.

Žák: To je všechno?

Učitel: Ano.

Žák: Očekával jsem, že fáze uvolnění bude mnohem složitější.

Učitel: Obtížné to je tehdy, když postrádáš techniku uvolnění nebo když techniku praktikujes bez emoční autentičnosti nebo bez vizuální energie.

Žák: Co je čtvrtým a posledním krokem procesu?

Učitel: Někdy se tomu říká distribuce světla, já osobně používám raději název světelné spojení.

Žák: Jak to pracuje?

Učitel: Podobně jako fyzické srdce rozvádí kyslík prostřednictvím krve do okrajových částí fyzického těla, kvantové srdce rozvádí světlo prostřednictvím vizuální energie a emoční autenticity až k hranicím lidského nástroje. Technika rozvádění světla spočívá v představě nepřerušeno koloběhu světla – prostřednictvím rozpínajícího se já.

Žák: Nejsem si jistý, co to znamená.

Učitel: Lidský nástroj je složen z fyzického těla, emočního systému, a plošek myslí. Síť, která propojuje tyto elementy a způsobuje jejich efektivní fungování jako uceleného systému, je podobná tepnám a žilám fyzického těla. Tato síť zprostředkovává světlo, které sjednocuje kvantové pole a umožňuje mu pracovat nezávisle na multivesmíru. Někdy této individualizované síti říkáme rozpínající se já.

Žák: Takže já jsem tímto ztraceným svazkem světelných částic, které jakýmsi způsobem plynou do těla a myslí. Proto si musím vizualizovat světlo, jak je rozváděno nepřetržitě, bez blokády. To je ta myšlenka?

Učitel: Jednoduše potřebujes zaměřit pozornost na svou podstatu. Zabere to jen pár chvil, ale je podstatné to praktikovat často a specifickým způsobem.

Žák: Jak často?

Učitel: To je na tobě, ale neměl bys to dělat příliš často.

Žák: Proč to mám dělat vědomě? Zdá se, že světlo plyne dobře i bez mého řízení.

Učitel: To ano, ale ty ho neřídiš, ty do něj vstupujes, dotýkáš se této holografické sítě světla, která je základní strukturou existence v třídimenziálním prostředí.

Žák: Možná byste prostě měl vysvětlit techniku a já už nebudu klást otázky.

Učitel: Dokážeš-li se soustředit na tuto světelnou síť – učiníš jí jasnější, intenzivnější; co myslíš, že bude výsledkem?

Žák: Více energie?

Učitel: Ne. Může to mít opačný efekt, že tělo bude oslabeno.

Žák: Takže rozvádění světla nezpůsobí jeho koncentraci?

Učitel: Ne. Vyrovnává podíl světla v lidském nástroji a zajišťuje jeho jednotné, rytmické a uvolněné plynutí.

Žák: Opět to zní, jako byste popisoval fyzické srdce.

Učitel: To je přirozený stav srdce a celého lidského nástroje. Avšak v každodenní interakci s třídimenzionálním prostředím může lidský nástroj ztratit tuto rovnováhu a upadnout do roztržitého, disrytmického stavu existence. Srdce vnímá tento stav a bez znalosti patřičných technik na něj odpovídá stejně. Pohání mentální disfunkce a fyziologickou nevykonnost svojí energií.

Žák: Větší vrstva „mraků“?

Učitel: Přesně. To je důvod, proč tento krok v celém procesu je důležitý. Pomáhá srdci synchronizovat svou energii s hlubšími subkvantovými strukturami, ze kterých vycházíš.

Žák: Cože dělám?

Učitel: Dokážeš si představit, jak tvé srdce bije ve tvé hrudi a rozvádí tak kyslík do tvého těla a mozku?

Žák: Ano.

Učitel: Představ si, že stejná funkce se odehrává ve tvém kvantovém či energetickém srdci a že namísto tepen a žil jsou vlákna světla, která vyvěrají z tvého energetického srdce a spojují tě s rozsáhlou sítí. Tato síť je zdrojem tvé existence jako fyzické bytosti. Teď si představ tyto vlákna zároveň jako kořeny i křídla. Kořeny ve smyslu, že ti poskytují ukotvení a uzemnění tvé existence; křídla ve smyslu, že přinášejí pozvednutí a expanzi života. Po celý den prostě pociťuje tuto energetickou strukturu, jak tě obklopuje. Když to děláš, představuj si zároveň, že tvé srdce je připojeno k této struktuře dokonce i tehdy, když to nevnímáš. Pociťuj tuto přítomnost jako prahmotu dávající energii. Pociťuj toto napojení jako rytmicky pulsující světlo, plynoucí ze sítě to tvého srdečního systému a dál do celého těla.

Žák: Cítím to, když vám naslouchám.

Učitel: To je čtvrtý – závěrečný krok techniky.

Žák: Má se tento čtvrtý krok praktikovat společně s ostatními třemi?

Učitel: Není nutné to praktikovat společně s ostatními třemi kroky. Tato čtvrtá technika může být praktikována kdykoliv během dne, zabere pouze pár sekund. Můžeš ji cvičit třeba 20 krát denně po zbytek života. Je to způsob harmonizace a doplnění vibrací tvého srdečního jádra a ujištění, že jsou dobře rozváděny po celém lidském nástroji. Aktivuje to vnitřní okruhy.

Žák: Co to je?

Učitel: Když řeka ztratí proud, co se stane?

Žák: Zpomalí se a začne stagnovat.

Učitel: Jasnost a tempo jsou spojeny, že?

Žák: Myslím, že to je pravda, co se týká řeky, ale předpokládám, že mluvíte také o systému lidského nástroje.

Učitel: Správně.

Žák: Takže techniky intuitivní inteligence jsou opravdu mnohaúrovňové ve svém působení na jedince?

Učitel: Dokážeš-li získat přístup ke své intuitivní inteligenci, nebo, řečeno jinak, zvětšit šířku kanálu spojení se světelnou sítí, která tě podporuje, pak tě jediné slovo může katapultovat do pochopení, zatímco předtím tě stovky knih nechaly v nevědomosti. Intuitivní inteligence je potenciálem kvantového srdce kanoucím do třídimenzionálního světa. Je klíčem k poznání všech věcí. Vše minulé, přítomné a budoucí ve všech dimenzích se přeměňuje na toto poznání.

Žák: Budu to věrně praktikovat. Děkuji, že jste mi toto všechno sdělil.

Učitel: Je mi potěšením.